

Metal işçisi gücüne ve birliğine inanmalı

Metal fırtına sonrasında yapılacak bir sözleşme özelliği taşıyan bu süreç içerisinde büyük bir beklenti, öfkeyi, umudu ve mücadeleyi barındırıyor. Metal fırtınada harekete geçen, eyleme katılan binlerce işçi iki yıllık bu süreç içerisinde çeşitli baskılar, işten atmalar, yıldırımlar, beklentiler, vaatler, sus payları ve yemlerle karşı karşıya kaldı ve süreç buraya kadar geldi. Metal fırtınadan sonra iki yıllık uzun bir sürecin ardından MESS ve Türk Metal ittifakı öncelikle büyük bir işçi kıyımı yaparak yetkilerin belirlendiği bu zamana kadar birçok fabrikada kontrolü sağlamayı, işçileri susturmayı kısmen başardılar.

s.4

Metal TİS'lerine doğru

s.6

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 13
31 Mart 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

T. Erdoğan ve AKP'si, açmazları derinleştikçe pervasızlaşıyor...

Kölelik dayatmalarına da faşist zorbalığa da GEÇİT YOK!

3

Kamu emekçilerinin direnişi ve akademisyenler

Başta ihraç edilmiş akademisyenler olmak üzere bütün ilerici akademi bileşenleri sokaklarda kurulan akademilerin parçası olmalıdır.

14

Siyasal gericiilik ve kadınlar

AKP iktidarı boyunca, dinci-gerici zihniyetle ve aynı zamanda devletin tüm kurumlarına dayanılarak kadınlar üzerindeki baskı yoğunlaştırıldı

18

Filistin'de tek seçenek direniştir!

Abbas yönetiminin teslimiyetçi çizgisine itibar etmeyen Filistin halkı, her türlü direnişi, işgalden kurtulmanın olmazsa olmaz koşulu kabul ediyor.

Kazanımları korumak ve gerici ablukayı dağıtmak için fiili-meşru mücadele çizgisi - Evrim Erdoğan

s.12

T. Erdoğan ve AKP'si, açmazları derinleştikçe pervasızlaşıyor...

Kölelik dayatmalarına da, faşist zorbalığa da geçit yok!

AKP iktidarı eliyle hayata geçirilmek istenen dinci-faşist diktayı geri püskürtmenin ve bu zemin üzerinden devreye sokulmak istenen saldırıları boşa çıkarmanın yolu "kölelik dayatmalarına ve faşist tek adam diktasına hayır" çizgisini emekçi kitleler içerisinde ete kemiğe büründürmekten, bu çaba içerisinde işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme düzeyini yükseltmekten ve en nihayetinde sermayeye karşı dış bir mücadeleye kazanmaktan geçiyor.

Uluslararası ilişkilerde arkası kesilmeyen gerilimler, Suriye'de saplanılan bağın günbegün derinleşmesi, ekonomi alanında yaşanan belirsizlikler... Her yeni gelişme, referandum gündemine kilitlenmiş bulunan AKP iktidarının açmazlarının giderek derinleştiğini gösteriyor. Referandum gündemi üzerinden 'Hayır' eğiliminin giderek ön plana çıkması ise, tabloyu bir başka açıdan tamamlıyor.

AKP cephesinde hal böyle iken, emperyalist merkezler ve sermaye çevreleri olayların seyrini dikkatle izliyor, ortaya çıkan gelişmeleri kendi ihtiyaç ve çıkarları doğrultusunda değerlendiriyorlar. Bugün için referandum sürecini sessizlikle izleseler de, AKP iktidarı ve Tayyip Erdoğan'la ilişkilenişlerini yeni bir düzlemde biçimlendirmek üzere 17 Nisan sabahını bekliyorlar. Öyle ki, düzen güçleri adına birçok gündem referandum sonrasına bırakılmış bulunuyor.

Bütünlüğü içerisinde yaşanan bu gelişmeler göstermektedir ki, referandum seçimlerinde ortaya çıkacak sonuç düzen siyasetinin yeniden dizayn edilmesi adına belirleyici olacaktır. Emperyalist çevreler de, AKP iktidarı da, AKP içerisindeki farklı klikler de, düzen içi muhalefet de bu gerçeğin bilinci ile hareket etmektedir. Zira, ortaya çıkacak yeni durum düzen güçleri içerisinde dengeleri etkileyecek, Türkiye'deki siyasal, toplumsal ve ekonomik gelişmeler üzerinde ciddi sonuçlar yaratacaktır.

Olası bir 'Hayır' sonucuna karşı AKP iktidarının belirgin bir direnç göstereceği ise yakın dönem deneyimleri üzerinden sabittir. 7 Haziran seçimlerinin ardından yaşananlara bakmak dahi bu gerçeği görmek için yeterli olacaktır; Kürt halkını hedef alan kirli savaş politikalarının tırmandırılması, devlet destekli vahşi kitle katliamları, zıvanadan çıkan polis devle-

ti uygulamaları vb... Tüm bunlar, parlamento seçimlerinde alınan yenilgi karşısında AKP iktidarının devreye soktuğu kirli enstrümanlardı. Tayyip Erdoğan ve AKP'si seçim sonuçları üzerinden iktidar gücünü başkalarıyla paylaşmamak adına gerici bir direnç ortaya koydu ve 1 Kasım seçimleri ile istediğini almış oldu.

AKP-MHP eksenli dinci-faşist cephenin referandumun ardından çok daha pervasızlaşacağı ise, bugün ortaya koydukları tutumlardan açıkça görülüyor. 'Hayır' diyen her kesimin "terörist" ilan edilmesi ve 'Hayır' çalışması yapanların polis terörüne maruz kalması bile, AKP iktidarının referandumun ardından izleyeceği çizgiye ayna tutuyor.

AKP iktidarının bugüne değin yaslandığı en temel güçlerden birisi, dinci-gerici politikalar ile sersemlettiği emekçi kitleler oldu. Bugün hâlâ "millet iradesi" ya da "daima millet" demagojisi ile toplumsal tabanını bir arada tutmaya, korumaya çalışıyor. Esasta, açlığa ve sefaletle mahkum ettiği milyonlara "vatan-millet-Sakarya" edebiyatı ve "teröre karşı mücadele" demagojisinden başka diyebileceği bir şey de kalmamış bulunuyor.

Zira günümüz Türkiye'sinde sosyal sorunlar her geçen gün ağırlaşıyor. İşçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşulları günbegün çekilmez hale geliyor. Tüm bu sorunların gerisinde ise, AKP iktidarının bizzat icracısı olduğu sermayenin yıkım politikaları yer alıyor. Referandumla birlikte yansıyan kimi olgular ise, emekçi kitleler içerisinde henüz ileri bir sınıf bilincine dayanmasa da AKP iktidarına karşı tepkinin geliştiğini gösteriyor.

Emekçiler içerisinde AKP iktidarına karşı mayalanan tepkinin gerek CHP vb. burjuva muhalefet tarafından, gerekse AKP-MHP koalisyonuna muhalif milliyetçi-şoven güçler tarafından istismar edil-

diği açık. Bu durum emekçi kitlelerin paralize olmasına, dahası, farklı bir mecra üzerinden yeniden düzene bağlanmalarına yol açıyor. Burjuvazi ise, emekçi kitlelerin düzen siyaseti ekseninde bölünmesini ve karşı karşıya gelmesini toplumsal yaşama ve siyaset sahnesine müdahale etmenin bir aracı olarak değerlendiriyor.

Olayların seyri göstermektedir ki, referandumun ardından emekçilere dönük baskı ve saldırıların yoğunlaşacağı bir dönemin kapıları aralanacak. Zira, başta kıdem tazminatı hakkının gaspı olmak üzere işçi ve emekçileri hedef alan kapsamlı sosyal yıkım saldırıları referandum sonrasında hayata geçirilmek üzere AKP iktidarının masasında bekliyor. Sosyal ve ekonomik saldırı programının rahat ve hızlı uygulanması için OHAL'in uzatılması ise ihtimal dahilinde bulunuyor. Bu durumda her türlü keyfilik ve faşist uygulama devam edecek, toplumu zapturapt altına almaya dönük saldırılar ise daha da boyutlanacaktır.

Yukarıda ana hatlarıyla ortaya konan gelişmeler işçi ve emekçiler içerisinde hoşnutsuzluğun artmasına yol açarken; onları uyarmak, referandum ve sonrasına dair bilinçlendirmek büyük bir önem taşıyor. Zira, AKP iktidarı eliyle hayata geçirilmek istenen dinci-faşist diktayı geri püskürtmenin ve bu zemin üzerinden devreye sokulmak istenen saldırıları boşa çıkarmanın yolu "kölelik dayatmalarına ve faşist tek adam diktasına hayır" çizgisini emekçi kitleler içerisinde ete kemiğe büründürmekten, bu çaba içerisinde işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme düzeyini yükseltmekten ve en nihayetinde sermayeye karşı dış bir mücadeleye kazanmaktan geçiyor.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/13 * 31 Mart 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15

Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Kamu emekçilerinin direnişi ve akademisyenler

KHK'larla kamuda gerçekleştirilen ihraçların ardından çeşitli kentlerde farklı zamanlarda direnişler başladı. Ankara'da başlayan direniş uzun bir süre yalnız kaldı. Ardından 686 nolu KHK ile yeni ihraçlar gerçekleştirildi. İkinci dalgayla KESK içindeki mücadeleci dinamğin önemli bir kısmı da ihraç edilmiş oldu. Bunun üzerine ihraç edilen emekçilerin bir kısmı sendikaları üzerinde basınç oluşturarak direniş başlattılar. Sendika yönetimlerinin direnişlere yönelik "desteğinin" sınırlılığını direniş alanlarına baktığımızda dahi görebiliyoruz. KESK'e hakim anlayışlar direnişlerin bir parçası olmaktan ziyade destekçisi konumunda duruyorlar. (Bunu mücadele vurgusu yapan fakat pratikte bu tutumu sergilemeyen çeşitli kesimler için de diyebiliriz.) Hatta "bu direnişler nereden başımıza bela oldu" havasındalar. KESK'e hakim anlayışlar her şeyi o kadar referanduma endekslemiş durumdadır ki, referandumdan beklemedikleri bir sonuç çıkarsa adeta varlıkları bitecek gibi bir ruh hali içindeler. Fiili meşru mücadelenin önemini küçümsemek, mevcut saldırıları kabullenmek ve örgütlü mücadeleyi büyütme için çaba sarf etmemek bu anlayışların temel sorunu.

Bugün sermayenin saldırılarına ve referandumla yapılmak istenenlere en güçlü yanıt her açıdan direniş alanlarından yükseliyor. Bulundukları yerde önemli bir meşruluk kazanan direnişçiler, buralarda örgütlenmenin ve mücadeleyi büyütmenin önemini emekçilere anlatıyorlar. Sermaye düzeninin keyfi saldırılarına karşı "alışmayacağız", "itaat etmeyeceğiz", "teslim olmayacağız" şiarlarına hayat veriyorlar. Hem de referandumda neden 'Hayır' denmesi gerektiğini emekçilere etkili biçimde anlatıyorlar.

Özetle; KESK'e hakim anlayışların öve öve bitiremedikleri, fakat pratikte yakınından bile geçemedikleri KESK'in geçmiş anlamlı mücadele deneyimlerini ve ilkelerini olduğu kadarıyla direniş alanlarındaki emekçiler temsil ediyor. Bu değerleri, OHAL koşulları altında sahiplenme ve ileriye taşımının onuru direnişçi kamu emekçilerine aittir.

GÖRÜLMİYEN DİRENİŞLER

Kamu emekçilerinin direnişlerini burjuva basın görmüyor. Direnişçiler direnişlerinin sesinin daha geniş kesimlere ulaşması için basını da göreve çağıran bir takım adımlar atıyorlar. İşin üzücü yanı ise direnişlerin bazı ilerici güçler tarafından dahi görmemezlikten gelinmesidir. Bu

kesimlerin üniversitelerden ihraç edilen akademisyenleri sürekli olarak öne çıkarmasına rağmen, onlarla birlikte ihraç edilen ve aktif direnişi seçen emekçileri görmemesi ise manidardır. Çeşitli vesilelerle işçilere ve emekçilere direnmeyi, mücadele etmeyi öğütleyen bu kesimlerin çapsızlığı sergiledikleri tutumlarla ortadadır. Direniş alanları bu kesimlerin çapsızlıklarını ortaya koyduğu için, kendi gerçeklerini görmelerini sağladığı için bu tutumu sergiledikleri bilinen bir gerçektir. Hele de bu kesimler içinde kendilerini örgütlü ve Marksist olarak ilan eden bazı akademisyenlerin olması ise hepten düşündürücü bir durumdur. Hem örgütlü hem de Marksist olmak ileri doğru atılmış her adımın sahiplenilmesi ve güçlendirilmesi için çaba sarf etmeyi gerektirir. Hele de bu adımlar OHAL karanlığında atılıyorsa bu daha da elzem bir görev ve sorumluluktur.

Fakat bu kesimler ihraçlara karşı aktif mücadeleden yana tavır sergilemek yerine vicdanlarını rahatlatmak ve görüntüyü kurtarmak için pasif denecek bazı işler yapmayı kendilerine uygun görüyorlar. Bunu da her şeyin önüne geçirmeye çalışıyorlar.

Şunun altını kalınca çizmek gerekir ki, pasif bir takım yöntemler, mücadeleyle birlikte ele alındığında gerçek karşılığını bulur. Aksi halde birilerini pohpohlamak ve geri tutumlarını meşrulaştırmaktan

başka bir işe yaramaz. Bugün olan tam da budur. Böylece mücadeleye ve mücadele değerlerine hepten yabancılaşıyorlar.

AKADEMİSYENLERİN BURUN KIVIRDIĞI GERÇEK AKADEMİ

Nuriye Gülmen'i dışta tutarsak sol, sosyalist, Marksist, feminist, anarşist olarak kendini tanımlayan akademisyenler karşı karşıya kaldıkları saldırılar karşısında güçlü duramamışlardır. Sol basının ve bazı ilerici kesimlerin ihraçlardan sonra özellikle akademisyenleri öne çıkarması çok da hak ettikleri bir durum değildir. Akademisyenlerin öne çıkarılması direnişlerin yok sayılması gibi bir sonucu da doğuruyor. Bu durumdan rahatsız olması gereken ilerici akademisyenler ise rahatsız olmak bir yana bu durumun bir parçası oluyorlar. Akademi önemlidir, buralarda ilerici akademisyenlerin yer alması da önemlidir. Fakat sermaye düzeni ilerici akademisyenleri sürekli olarak kontrol altında tutmak ve sınırlamak için elinden geleni yapıyor. Karşısında güçlü bir direnç görmediği için bunu başarıyor da. Bunu da unutmamak gerekir. Buna rağmen ihraçları gündeme getirmekten de geri durmuyor. Eğitimin ticarileştirilmesi, bilimsel araştırmaların sermayenin tekelinde olması, akademilerde gericiğin önünün açılması, rektör atamaları,

YÖK vb. kurumların varlığı zaten akademik özgürlüğün ortadan kaldırılması demektir. Bir de buna OHAL uygulamaları eklenince durum daha da vahim bir boyut kazanıyor. Bu saldırılara karşı akademinin ilerici bileşenlerinin yapması gereken ise direnmek ve mücadele etmektir.

Bugünün koşullarında gerçek akademiler Ankara'da, İstanbul'da, Aydın'da, Malatya'da... Tamamen emekçilerin iradesi ve inisiyatifleriyle meydanlarda süren direnişlerdir. OHAL koşulları altında her türlü zulme ve saldırıya karşı baş kaldırarak direnişçiler bu akademinin hocaları, öğretmenleridir. Buralar direniş akademisidir. Gericiliğin toplumun üzerine bir karabasan gibi çöktüğü bu günlerde direniş akademisini güçlendirmek kendini bilime adanmış herkesin temel görevi olmalıdır. Başta ihraç edilmiş akademisyenler olmak üzere bütün ilerici akademi bileşenleri sokaklarda kurulan akademilerin parçası olmalıdır. Buraları görmeli ve görünür kılmalıdır.

Direnme iradesi gösteremeyen akademisyenler ve diğer kesimler de kendi gerçeklerini ortaya koymalıdır. Samimi olmalı ve direnişleri gölgeleyecek her türlü davranıştan sakınmalıdır. Direniş alanlarını görmeleri, ziyaret etmeleri, direnişçilerin sesini başka yerlere taşımaları bile direnişe sunulmuş önemli bir katkı olacaktır.

Metal işçisi gücüne ve birliğine inanmalı

Metal fabrikalarında 2017 TİS sürecine girildi. Mayıs ayında yapılacak başvurularla birlikte fabrikalarda yetkili sendikalar belirlenecek. Taleplerin oluşturulmasıyla birlikte, yetkili sendikalar ve MESS arasında sözleşme süreci başlayacak. Metal işçisi başta olmak üzere, işçi sınıfını ilgilendiren bir sözleşme olma özelliği taşıyan MESS grup sözleşmelerinde, herkesin gözü kulağı burada olacak. 2017 TİS süreci toplamda 100 bine yakın işçiyi, yüzlerce fabrikayı kapsıyor.

Metal Fırtına sonrasında yapılacak bir sözleşme özelliği taşıyan bu süreç içerisinde büyük bir beklenti, öfkeyi, umudu ve mücadeleyi barındırıyor. Metal Fırtına'da harekete geçen, eyleme katılan binlerce işçi iki yıllık bu süreç içerisinde çeşitli baskılar, işten atmalar, yıldırımlar, beklentiler, vaatler, sus payları ve yemlerle karşı karşıya kaldı ve süreç buraya kadar geldi. Metal Fırtına'dan sonra iki yıllık uzun bir sürecin ardından MESS ve Türk Metal ittifakı öncelikle büyük bir işçi kıyımı yaparak yetkilerin belirlendiği bu zamana kadar birçok fabrikada kontrolü sağlamayı, işçileri susturmayı kısmen başardılar.

2017'YE GELİRKEN

2017 politikası işçilerin uzun soluklu bir mücadeleye dayanması noktasında bir hedefti. 2015 Mayıs sonunda Tofaş işçilerinin Çelik-İş Sendikası'nı tercih etmesiyle birlikte Metal Fırtına'da beraber mücadele eden işçilerin birlikte hareket edeceği zemin darbe almıştı. 2015 Temmuz'unda Renault işçilerinin Birleşik Metal-İş Sendikası'nı seçmesiyle bu pekişti. Böylece hareketin lokomotifi bu iki ana fabrika birlikte mücadele etmekten çok kendi fabrikalarına odaklanarak mücadeleyi sürdürmeye çalıştılar. Metal Fırtına'yı yaratan işçiler bölünmüştü. Bu, hareketin işçi inisiyatifi ile bağımsız bir çizgide ilerlemesi önünde engele dönüşmüştü. Bu tercihlerin yanlış olduğu yönünde MİB'in yaptığı uyarılara rağmen, bir dönem sonrasında artık işçiler birlik-teliklerini bu sendikaların çatısı altında sağladıkları için, buna uygun bir politika ile her fabrikanın kendi özgünlüklerine dayanarak ve birlikteliği sağlayacak zeminler yaratarak 2017 hedefine ulaşmak için çaba sarfettik.

Diğer fabrikalardan öncü işçilerle Tofaş ve Renault'tan işçilerin TOMİS'i kurması ile TOMİS de bu iki yıllık sürecin aktörlerinden biri oldu. TOMİS bağımsız bir taraf olarak işçinin karşısına çıktı.

Sendikal ağalık düzenine karşı bir duruş sergiledi.

Bu süreçte yaşanan büyük işçi kıyımları ise direnişi yaşayan Çoşkunöz, Mako, Ototrim gibi fabrikalarda işçilerin mücadelesine büyük darbeler vurdu.

Yanısıra Valeo, SKT gibi fabrikalarda öncü işçilerin koltuk peşine düşüp, süreci Türk Metal'e peşkeş çekmesi gibi olumsuz örnekler de yaşandı.

MESS, TÜRK METAL VE ÇELİK-İŞ'İN TOFAŞ İŞÇİSİNE OYUNU

Tofaş'ta işçilerin Çelik-İş gibi sicili bozuk bir sendikayı tercih etmesi baştan kötü bir tercih olsa da, Tofaş işçileri uzun bir süre fabrika içerisinde birliklerini korudular, işten atmalar, baskılar, yıldırımlar Tofaş işçilerini mücadeleden alıkoyamadı. Her defasında içeride toparlanmayı başardılar. Fabrika içerisinde her zaman bir umut olmayı başardılar. Direnişten alınan deneyimle, kültürle mücadeleyi sürdürdüler. Her defasında çatışma içerisinde olduğumuz icazetçi uzlaşmacı sendikal anlayış ise işi işçilerin umutlarını söndürmeye, yer yer kırmaya kadar vardırı. 2017 hedefi doğrultusunda Mart ayı başında Türk Metal'den toplu istifalar başlatılacaktı. Tarih yaklaşıkça içeride toplu istifalar için gündem oluşturulmaya başlandı. Çeşitli baskılarla Türk Metal'e geçen işçiler, bunun için

bölümlerinde hazırlıklarını yapıyorlardı.

Tofaş işçileri toplu istifa için "diriliş Tofaş" sayfasından ve içeride bulunan gruplarında bu tarihi fabrika içerisinde yaydılar. Tofaş'ta tek gündem 1 Mart istifa başlama süreci oldu. Haliyle Tofaş yönetimi bu durumdan rahatsız oldu. Halen içeride denetimi tam sağlayamadıklarını kendileri de biliyordu. Oluşabilecek bir istifa dalgası başarılı olsun ya da olmasın 2017'ye girerken Tofaş işçilerini motive edecekti. Dinamizm katacağı. Tofaş yönetimi bu süreçte diri, başı dik işçi görmek istemiyordu.

1 Mart'a gelirken Çelik-İş Tofaş Şubesi çalışanı, aynı zamanda Tofaş'ın öncülerinden olan İbrahim Gürkan'ın tutarsız davranışlarıyla Çelik-İş Sendikası'nın kirli hesaplar içinde olduğu görüldü. Bu tespit çok geçmeden de doğrulandı. Diriliş Tofaş sayfasının kapatılmasıyla birlikte Tofaş'ta istifa süreci baltalandı. Gürkan arkadaşlarını sattığını işçilere "süreçten çekildiğine" dair attığı mesaj ile bildirdi. Bunlar öncelikle öncüler üzerinde büyük bir moral kırılmaya yol açtı. Çelik-İş, Türk Metal ile anlaştı. Çoğunluğu aldığı Dytech ve Tofaş'ı, halen örgütlü olduğu ama Türk Metal'in saldırdığı Maysan Mando ve İsdemir'e karşılık sattı.

İstifa havasından korkan patronlar ve onların hizmetindeki sendika şebekeleri işçilerin umutlarını kırmış oldu.

Tofaş işçilerinin umutları kırıldı, içeri-

de bir hüsrana havası oluştu. Buna karşılık, öncü işçiler ilk önce Çelik-İş'ten ihanetin hesabını sordu, Çelik-İş'ten istifa ederek TOMİS'e geçiş çağrısı yaptılar.

Şu anda yaşanan bütün olumsuzluklara rağmen, işçiler 2017 toplu sözleşmesinden beklentilerini, umutlarını, işçi birliği etrafında toplanarak yürütmeye çalışıyorlar.

RENAULT'DA NELER OLDU

Renault işçileri Metal Fırtına'nın öncüsüyü. Diğer metal işçileri için Renault bir kale olarak görülüyordu. Aradan geçen 2 yıl boyunca da buna uygun bir mücadele verdiler. Renault işçileri Türk Metal'in, Renault yönetiminin, MESS'in ve devletin organize baskıları karşısında dik durmaya, birliklerini korumaya çalıştılar. Geçtiğimiz sene Mart ayında büyük bir işçi kıyımı yaşandı, buna rağmen toparlandılar. Şubat ayında Türk Metal Genel Başkanı Pevrul Kavlak'ın Renault'ya gelişi bir hüsrana dönüşmüştü. İşçiler Türk Metal esaretini parçalamaya çok yakındı. Fakat bugün tabloya baktığımızda başka bir durum görüyoruz. Renault işçisi ana gövdesiyle Türk Metal'e geçti. Bu ana gövde "Tekrar bir hareket olursa istifa ederiz" diyor ama bu hareketi yaratacak örgütlülüğün yoksunlar. Yani Renault işçisi örgütlü değil ve birliğini kaybetmiş durumda. Peki ne oldu da bu kadar kısa sürede işler bu duruma geldi.

Bunun çeşitli nedenleri var.

Türk Metal ile birlikte Renault yönetiminin, MESS'in çok sistemli hamleleri ve baskıları bunlardan biri.

Bir yanıyla MESS ve Renault yönetimi Türk Metal'in yalanla, rüşvetle, korkuyla yapmaya çalıştığı ama yapamadığını yaptılar.

Öncelikle bakımçıların ücretlerine zam yapıldı. Bu saat ücretlerine yansıyan bir zam değildi fakat bunu almak için Türk Metal üyesi olmak şartı koşulmuştu. Bu işçilerin birliğini bozmaya yönelik önemli bir adımdı, başarılı da oldu. Bozgunun bakımçılarından, kalitecilerden gelmesi, Birleşik Metal-İş'te duran ana kitleyi sarstı. Bu arada bahaneler üretilmeye başlandı, kopuşlar başladı.

Yönetim işçileri Türk Metal'e üye yapmak için büyük bir baskı ortamı yarattı. İşçilerin vardiyaları, postaları değiştirildi. İsim isim çağrılarak tehdit edildi. İkna odaları oluşturdu. Bu süreçte Hüseyin Uçak isimli bir işçi bu baskılardan kaynaklı kısmi felç geçirdi. Uçak'ın üç kere bölümü değiştirilmişti, sürekli şefleri tarafından Birleşik Metal-İş'ten istifa etmesi için baskı görüyordu.

Türk Metal'in şube seçimleri de fab-

rikada geçişlerden önce konuşulan bir gündemdi. Fabrikada "demokratik" bir seçim sandığı kurulacağı söylentisi koltuk sevdalısı olan işçileri hayale sürükledi. Toplamda bir hareketin olmayacağı havasını hissedenler kendilerini delege listelerine yazdırmakta, adaylık yarışına katılmakta buldular.

Tüm bu baskıların devamında Türk Metal bu zamana kadar birçok fabrikada Türk Metal tarafından verilen "geri dönüş yemleri" 150'er liralık dört adet çeki, Renault işçilerine bir seferde vereceğini açıkladı. Bugüne kadar bu çekleri almayan Renault işçileri, yoğun baskılardan dolayı da Türk Metal'e üye olunca bu çekler tuz biber oldu.

Tüm bu baskılar ve oyunlar neticesinde Renault işçisi büyük çoğunluğu ile Türk Metal'e geçtiler.

Bir diğer neden ise Birleşik Metal-İş'in bu süreci sadece izlemekle yetinmesiydi. Fiili meşru mücadeleden uzak, diş diş mücadeleyi göze alamayan Birleşik Metal-İş yönetimi, bu süreçte çareyi Avrupa'da aradı. Industriall üzerinden Renault yönetimine baskı oluşturarak, Türkiye'de sendikal alanda kendisine özgürlük ve demokratik bir alan açma stratejisi

kuran, Birleşik Metal-İş yönetimi Renault işçilerinin beklentilerine cevap vermekten çok uzak kaldı.

23 Mart olarak belirlenen istifa süreci devam ediyor, çok sınırlı bir geçişin olduğu bu süreçte ise Birleşik Metal-İş işçileri hareketlendirmek ve beklentileri karşılamak üzerine tek bir adım dahi atmıyor. Birleşik Metal-İş ve Türk Metal arasındaki farkların silikleşmesi ve Renault işçisi için mücadele edeceği bir hedef olmaması bu tabloyu hazırladı. Evet Renault işçisi için bu bir onur mücadelesiydi, yıllarca kanını emen Türk Metal'den kurtulmak istiyordu. Bunun için iki yıl boyunca zor bir mücadele verdi, yorgun düştü. Tercih ettiği Birleşik Metal-İş ise onu bu zorlu yolda hep tek başına bıraktı. Onu belli silahlarla donatması gerekirken silahsız bıraktı. Öncüler için arkadaşlarını örgütleyebilecekleri enstrümanları vermedi.

MİB ve çeşitli bölümlerden Renault işçileri Birleşik Metal-İş'ten bir taslak açıklamasını istedi. Bunu büyük bir işçi toplantısıyla ilan etmesi gerektiğini söylediler. Fakat sendika bundan özellikle uzak durdu. Yapılacak bu hamle bile sadece Renault işçilerini toparlamakla kalmaz, diğer fabrikalarda da bir hava

yaratırdı.

Önemli bir gelişme olmadığı durumda Türk Metal Renault'da yetkiyi tekrar alacaktı.

Metal İşçileri Birliği ve metal işçilerinin direnişlerle kazandığı mücadeleler ve mevziler, sendikal şebekeler tarafından sermayeye peşkeş çekildi. 2017 toplu sözleşme sürecinde, MESS ve sendikalar kendi kurdukları düzenlerinde kendilerine dikensiz gül bahçesi yaratmak istiyorlar.

Metal Fırtına ile belirleyici olduğunu gören metal işçileri bu iki yıllık süreçte büyük deneyimler kazandılar. Türk Metal esaretinden kurtulmak isterken sarıldıkları diğer iki sendika Çelik-İş ve Birleşik Metal-İş'in işçilerin mücadele dinamiklerinden ne kadar uzak olduğunu, işçilerin bağımsız iradelerini tanımak istemediklerini acı deneyimlerle yaşayıp gördüler. Ama vazgeçemediler. Bugün hâlâ mücadeleyi sürdüren büyük bir öncü işçi birikimi var.

Bu birikime yaslanarak sendika ayırımı yapmaksızın, Metal Fırtına ruhuyla işçileri biraraya getirecek zeminler yaratarak TİS'e hazırlanmalıyız.

BURSA'DAN MİB'Lİ İŞÇİLER

Referandum gündemli toplantı ve etkinlikler

Sınıf devrimcileri referandum gündemiyle gerçekleştirdikleri etkinlik ve toplantılarla işçi ve emekçilere seslendi.

SİNCAN'DA İŞÇİLER REFERANDUMU TARTIŞTI

Sincan İşçi Birliği'nin düzenlediği "İşçiler referandumu tartışıyor!" etkinliği 26 Mart'ta gerçekleştirildi.

Birlik yürütmesi adına yapılan konuşmasında referandum üzerinden yaşanan tartışmalar özetlenerek bu tartışmaların işçiler arasında kutuplaştırıcı bir biçimde yaşanmasına dikkat çekildi. Anayasa değişikliğinin, sermaye egemenliğinin daha pervasız bir şekilde devam etmesine hizmet edeceği söylendi. Ardından ise iş yerlerinde referandum tartışmalarının nasıl yaşandığına, anayasa değişikliğinin işçileri nasıl etkileyeceğine dair birçok işçi söz alarak düşüncelerini aktardı. Birçok işyerinde tartışmaların partizanca devam ettiği dile getirildi. Etkinlik sömürüye karşı 1 Mayıs'ta alanlarda olunmasının önemi yapılan vurgularla sonlandırıldı.

MERSİN'DE SÖYLEŞİ

DEV TEKSTİL Çukurova Temsilciliği'nde 26 Mart'ta söyleşi gerçekleştirildi.

Söyleşide işçilerin hakları ve gelecekleri için 'Hayır' demesi gerektiği vurgulanırken, referandumdan hangi sonuç çıkarsa çıksın işçilerin vermesi gereken mücadelenin devam etmesi gerektiği belirtildi.

Söyleşiye katılan tekstil işçileri fabrikalarda yaşanan sorunlara dikkat çekerek, sendikal örgütlenmenin ihtiyacını

dile getirdi. Söyleşiye katılan, karayollarında çalışan ve kadro mücadelesi veren bir işçi de deneyimlerini aktardı.

KAYSERİ'DE İŞÇİ TOPLANTISI

Kayseri İşçi Birliği "Fabrikada patrona da memleket patronluğuna da HAYIR" şiarıyla 26 Mart'ta işçi toplantısı düzenledi.

Kayseri İşçi Birliği sözcüsü anayasa referandumuna ilişkin gelişmelere değinerek, "İşçi hakları ve başkanlık sistemi arasında doğrudan bir bağlantı var. Memleketin kaderinin de işçi sınıfının kaderinin de bir kişinin iki dudağı arasında bırakılması hedefleniyor" dedi.

"İşçi sınıfı referandum da ne yapmalı" sorusuna devam eden konuşmada AKP iktidarının işçi ve emekçilere yönelik saldırılarına değinilerek sermayeye hizmet ettiğine vurgu yapıldı.

Öncü bir işçi tarafından yapılan referandum sunumunda da referandumla işçilere yönelik saldırıların artacağı belirtilerek ücretli kölelik düzenine karşı mücadele çağrısı yapıldı. Toplantıya metal, petro-kimya, inşaat ve tekstil iş kollarından işçiler katıldı.

İŞÇİLERİN BİRLİĞİ DERNEĞİ'NDEN SÖYLEŞİ

İşçilerin Birliği Derneği'nin (İBD) çağrısını yaptığı "İşçiler neden 'Hayır' demeli?" etkinliği 26 Mart'ta Bakırköy'de

gerçekleştirildi.

Mücadelede ölümsüzleşenler anısına yapılan saygı duruşunun ardından İBD adına açılış konuşmasıyla panel başladı. Söz ilk olarak KHK ile ihraç edilen ve direnişe geçen kamu emekçisi Fatma Yıldırım'a bırakıldı. Yıldırım, kamu emekçilerine yönelik saldırıları değerlendirdi. Saldırının kamuda güvenceli çalışmanın tasfiyesi anlamına geldiğinin altını çizdi.

Ardından söz ÇHD'li Av. Bülent Şimşek'e bırakıldı. Şimşek referandumla oylanmak istenen anayasa değişiklikleri ile ilgili bilgi verirken sınıfa yönelik saldırılara dikkat çekti.

BDSP adına yapılan konuşmada referandumda "Ücretli kölelik düzenine de faşist tek adam diktatörlüğüne de hayır!" çağrısı yapmanın önemi üzerinde duruldu.

Verilen aranın ardından forumla devam eden etkinlikte tekstil ve metal işçilerinin yanı sıra DLB adına da söz alınırken oldukça canlı tartışmalar yapıldı. Etkinlikte Kızıl Bayrak, Metal İşçileri Birliği ve DEV TEKSTİL standları açıldı. Ayrıca Küçükçekmece EKK direnişçi kamu emekçileriyle dayanışma için stand açtı.

BUCA'DA KAHVE TOPLANTISI

İzmir Buca'da 27 Mart'ta Çamlıkule Mahallesi'nde düzenlenen kahve toplantısıyla referandum tartışıldı. Ege İşçi Birliği adına yapılan açılış konuşmasında

siyasal iktidarın referandumda neyi hedeflediği, referandumun işçi ve emekçiler cephesinden ne ifade ettiği ile bunun sonuçları anlatıldı.

Diğer konuşmacı da işçilerin neden ve nasıl hayır dediğini aktararak Çamlıkule Mahallesi'nde 'Hayır' çalışmasının daha güçlü nasıl örülebileceği üzerine söz emekçilere bırakıldı. Tartışma ve önerilerin ardından toplantı sonlandırıldı.

MANİSA'DA İŞÇİ TOPLANTISI

"İşçiler Hayır Diyor" Manisa Meclisi'nin düzenlediği kahvaltıda gündemdeki gelişmeler hakkında konuşuldu. Referandum ve güncel gelişmelerin tartışıldığı toplantı 9 Nisan'da Manisa'da etkinlik-toplantı yapılması kararıyla sonlandırıldı.

DEV TEKSTİL'İN ETKİNLİK GÜNÜ

DEV TEKSTİL Genel Merkez Etkinlik Günü'nde 28 Mart'ta referandum maddeleri ve siyasi partilerin tutumları incelendi. Ardından film gösterimi yapıldı.

Sendikanın İstanbul Esenyurt'ta bulunan genel merkezinde referandumla götürülen anayasa maddeleri incelendi. Aynı zamanda AKP, MHP, CHP ve HDP'nin referandum tutum gerekçeleri karşılaştırılmalı olarak ele alındı. Bunların yanında işçi sendikalarından DİSK'in tutumu ve "Başkanlık işçiye zararlıdır" başlıklı araştırması incelendi.

Referandum tutumlarının görsel sunumlarla karşılaştırılmalı olarak ele alınmasının ardından, "Beş şehir" adlı film izlendi.

Metal TİS'lerine doğru

Metal sektöründe MESS'e bağlı fabrikalarda ve sendikalarda TİS tartışmaları ve toplantıları başladı. İlk toplantıyı Isuzu işçileri fabrika önünde gerçekleştirdikleri eylemin ardından, sözleşme sürecini değerlendirmek için sendikada gerçekleştirdi. İstanbul Anadolu Yakası şubesinin ardından, Birleşik Metal-İş'in diğer şubeleri de TİS hazırlık toplantılarına geçtiğimiz haftalarda başlamış oldu. TİS komitelerinin seçiminin ardından, fabrikalarda yapılan anket ve toplantılarla taslak hazırlığına başlanacak. Bu arada TİS Komitesi eğitimleri gerçekleşecek.

Geçtiğimiz dönemde benzer bir şekilde süreç başlamış, komiteler seçilmiş, taslak için taban yoklamaları yapılmış ve grev sürecine gidilmişti. Hatırlatmak gerekir ki, 2015 MESS grup TİS ve EMİS TİS'leri de böyle başlamış, görüntüde taban inisiyatifine dayalı bir süreç işletilmişti. Ne var ki, son sözün sözleşmeden yararlanacak işçiler tarafından söylenmediği bir kez daha görülmüştü. Dahası, bu yıl kazanımla bittiği ilan edilen EMİS sürecinin ardından da işten atmalar yönetim tarafından sessizlikle karşılanmıştı. Sonuç olarak; şekilsel olan, görüntüde kalan demokratik işleyiş ve Birleşik Metal-İş yönetiminde cisimleşen icazetçi, meşru-fiili yöntemleri sonuna kadar kullanmayan anlayış bir kez daha metal işçilerine ağır faturalar ödetecektir.

Türk Metal de hazırlıklarına geçtiğimiz dönem başlamıştı. Metal işçilerinin sırtında bir kambur olan Türk Metal çetesi, öncelikle muhalif işçileri işten atarak sözleşme sürecinde atacağı adımlarda tökezlemek istemediğini ortaya koydu. Fabrikalarda yapılan eğitim

toplantılarında "Çok güzel bir sözleşme imzalayacağız" demenin ötesinde sunduğu herhangi bir şey yok. Yine bu toplantılarda MİB ile görüşen, MİB'in sayfasını beğenen işçilerin işten atılacağını, MİB'e yönelik ağır hakaretlerle duyurdu. Türkiye genelinde yapılan şube toplantılarında ise temel konu yine MİB ve ilerici işçileri hedef alan tehdit ve hakaretler oldu. Fabrikalarda ise işçilerin geneli Türk Metal'in yürüttüğü bu işleyişe karşı tepkili. Bu tepkinin örgütlü olmamasından, Türk Metal'in sürekli bunun önüne geçecek hamleler yapmasından dolayı ileriye doğru adım atacak işçilerde ciddi bir basıncın olduğu gözlemleniyor.

İçerisinden geçtiğimiz dönemde tüm bu nedenlerle önceki dönemden daha ciddi ve daha sıkı bir hazırlık süreci içerisinde olunması gerekiyor. Öncelikle geçtiğimiz TİS süreçlerinin zaafiyet alanlarının bilince çıkarılması kritik bir önem taşıyor.

Buradan hareketle şu noktaların altı bir kez daha çizilebilir: Birinci olarak 'söz, yetki, karar hakkı' işçiden, komitelerden başkasında olmadan yol yürünmesi kazanmanın anahtarıdır. Kendi yararlandığı sözleşme sürecinde karar beyan edemeyecekse, metal işçisi geçtiğimiz dönemden daha kötü koşullarda çalışmaya zorlanacaktır. Ki bu şekilde olması için sermaye olanca gücüyle çaba harcamaktadır, taban inisiyatifinin geliştirilememesinden olabildiğince yararlanmaktadır. Yani 'söz, yetki ve karar hakkının' işçide olmaması için çaba harcamakta, bundan da yararlanmaktadır.

İkinci olarak; metal işçileri sadece kendi fabrikasındaki komitelere sıkışma-

dan, tüm fabrika komitelerinin koordineli bir şekilde hareket edeceği bir süreç örmelidir. Zira, son anda her fabrikanın kendi başına bırakılması durumu moral kırılmaları beraberinde getirecektir. Bunun önüne geçmek için sendika bürokrasisinden bağımsız fabrikalar arası komiteler oluşturulmalı, bu komiteler süreç boyunca irtibat içerisinde olmalı, kararlarını birlikte almalı, programını birlikte yapmalıdır. Öncü, bilinçli işçiler öncelikli rollerini bunu gerçekleştirerek oynamalıdır.

Fiili meşru mücadele hattı ise kazanmanın bir diğer anahtarıdır. Sonu gelmeyen sosyal yıkım politikalarına, yasa, kural tanımaz uygulamalara karşı işçi sınıfının hayata geçirmesi gereken mücadele pratiği fiili-meşru bir hatta dayanmalıdır. Bunun böyle olduğunu en sınırlı haklarımızın dışı dış mücadelelerle kazanmamızdan bilmekteyiz.

Yasaların, kuralların çöpe atıldığı bu dönemde, daha kötü koşullar kapıda işçi ve emekçileri beklemektedir. Bu yönü ile sözleşme sürecinin siyasal yönü de ağırlık kazanacaktır. Daha fazla sömürü ve yağmayı hayata geçirmek için kolları sıvayan AKP-MESS-Türk Metal ortaklığı, işçilerin açık hedefi olmalıdır. Metal işçisinin siyasal bilincinin gelişimi için bir ihtiyaçtır bu aynı zamanda. Kaldı ki, grev yasalarının ve keyfi uygulamaların had safhada olduğu, sömürüyü perdelemek için manipülatif siyasal tartışmaların hararetle bir şekilde yapıldığı bir dönemde; özgürlüklerin ve demokrasinin bu düzende nerede, ne zaman, kimin için başlayıp bittiğini göstermek eskisinden daha kolay olacaktır.

İMES işçileri neden 'Hayır' diyor!

Ben İMES'te çalışan bir işçi olarak referandumla ilgili İMES işçilerinin tutumlarına dair gözlemlerimi anlatacağım.

Bu süreçte işçi sınıfının çoğunluğu 'Hayır' demeye kararlı. Bunun temelinde de sermayenin ağır saldırıları yer alıyor. Bu kapsamda; işçilerin yaşadıkları hak gaspları, ödenmeyen tazminatlar, AKP'nin iktidarı sürecinde artan iş cinayetleri ve daha birçok sebep sıralanabilir. AKP'nin 15 yıllık iktidarı sürecinde birçok söz verip de hiçbir sözünü tutmaması sebeplerin en başında gelmektedir. Gittikçe işçilerin hakları daha fazla gasp edilmeye başlandı. Verilen asgari ücretler bir ailenin geçim standardının altında. Bununla birlikte ücret kesintileri işin ne boyuta geldiğini gösteriyor. Artık işçi sınıfı bu koşullarda hiçbir şeyin düzelmeyeceğini anlamaya başlıyor.

İşçiler referandumda 'Evet' çıkarsa, tek adam rejiminde hiçbir hakkın kullanılamayacağını, hak ve özgürlüklerin tamamen ortadan kalkacağını, bunlarla birlikte yaşamın tamamen bir karanlık çağa doğru gideceğini ifade ediyorlar.

Bir Cuma namazı bitiminde cami imamı verdiği fetvada "Referandumda 'Evet' diyelim, 'Hayır' diyenler teröristtir" gibi sözler sarf etmiş. O esnada bütün cemaatin tepkisini çekmiş. Bir arkadaşımın bana anlattığı ve hemen sosyal medyada paylaşılan olayda imama tepki gösteren birçok işçi arkadaş olmuş. "Madem camide siyaset var biz de 'Hayır' diyeceğiz" diyerek o imama karşı net bir tutum almışlar.

Bir başka sohbetimizde bir işçi arkadaşımız üç dönemdir AKP'ye oy verdiğini ifade etti. Kendisine referandumda tutumun ne olacak diye sorduğumda, söyledikleri açıkçası beni şaşırttı. "Ben de 'Hayır' diyorum" dedi. Sebebini sorduğumda "Bunca yasa ve sınırsız güç bir kişinin eline teslim edilirse sonumuz hiç iyi olmayacak, daha da karanlık bir sürece gidebiliriz, onun için ben de 'Hayır' diyorum" dedi.

İMES işçileri her şeyin farkında. Tek adam diktatörlüğünün işçi sınıfı için dizginsiz sömürü anlamına geldiğini biliyorlar.

Tek yol devrim, tek yol direniş!
İMES'TEN BİR İŞÇİ

Akbank grevi yasaklandı. Yasağın haberini yapmak da yasaklandı...

Grev hakkını savunmak için mücadeleye!

Akbank çalışanlarının 20 Mart'ta çıkacağı grevin yasaklanmasının ardından, grev haberlerine de yasak geldi. Banka ve Sigorta İşçileri Sendikası'nda (BANKSİS) örgütlü çalışanlar grev yasaklarının haberini dahi yapamayacaklar.

Anlaşılan sermaye ve devlete grev yasakları yetmiyor ki, yasağa ilişkin haberler de yasaklanıyor. Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu (BDDK), Sabah gazetesine 22 Mart'ta BANKSİS tarafından verilen bir ilanın ardından savcılığa bir yazı gönderdi. Yazının bir bölümünde; "Grev sürecinin yatırımcı nezdinde dikkate alındığı ve BANKSİS tarafından yapılan ve yapılabilecek kamuoyu açıklamalarının bankanın mali durumunu etkileyebilecek önemli bir olay olarak görüldüğü, söz konusu ilanın müşteriler nezdinde etkilerinin olabileceği, Bankacılık Kanunu'nun 74. maddesinde tehlike suçu unsuru olarak düzenlenen 'itibarin zedelenmesi' suçunun maddi unsurunun ortaya çıktığı" iddia edildi. Söz konusu açıklama ortaya koyuyor ki Akbank, yatırımcılarını ürkütmemek için grev ve yasağa dair haberlerin engellenmesini istiyor.

Sermayenin bu çağrısına yanıt veren 1. Sulh Ceza Hakimliği hızla adım atarak grev yasağının haberlerine yasak kararı aldı. Karar İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı Kaçakçılık Narkotik ve Ekonomik Suçlar Soruşturma Bürosu'nca gazetelere gönderilen yazıyla duyuruldu. Alınan yasaklama kararı ise şöyle:

"Başkalarının şöhret ve haklarını, toplum sağlığını, milli güvenlik, kamu düzeni ve kamu güvenliğini, toprak bütünlüğünün korunması, suç işlenmesinin önlenmesi, yargı gücünün otorite ve tarafsızlığının sağlanması amacı ile soruşturma tamamlanincaya kadar soruşturma dosyası kapsamı hakkında yazılı, görsel ve internet medyasında, sosyal medyada her türlü haber, röportaj, eleştiri ve benzeri yayın yapılmasının yasaklanması kararlaştırılmıştır." Bu karar bir kez daha göstermiştir ki, sermaye yargısı için binlerce çalışanın banka sahibi ve ortakları karşısında hiçbir değeri bulunmuyor.

Servet-sefalet kutuplaşmasının artması ve kriz koşullarının gün be gün

derinleşmesi ile birlikte bu ve benzeri faşist uygulamalar sıradan bir hal almış bulunuyor. Zira sermaye adına krizi idare edebilmenin koşulları gün be gün tükeniyor.

Geçtiğimiz aylarda Asil Çelik ve EMİS fabrikalarının grevi yasaklanmıştı. OHAL ile birlikte yasaklar bir imzaya bakıyor. Keyfi, kural tanımaz bir şekilde uygulanıyor. EMİS fabrikalarında işçiler fabrika içinde çalışmayarak grev yasağını bir şekilde delme adımı attılar. Çünkü başka bir çıkar yol yoktu. 2015'te on binlerce metal işçisi herhangi bir yasal sürece ve tarihe bağlı olmadan fiilen greve çıkmışlardı. 1963'te Kavel işçileri greve çıktıklarında grev hakkı yasal değildi. Kavel işçi-

lerinin şanlı direnişi ile grev hakkı kazanılmıştır. 1980 faşist darbesinin ardından gelen grev yasaklarını Netaş işçileri bir kez daha deldi ve grev hakkının yeniden kazanılması doğrultusunda önemli bir adım atıldı. Yakın tarihimizde sınıf hareketinin devrimci geleceğini temsil eden Greif işgali de, işçi sınıfını hedef alan baskı ve yasaklamalara karşı tutulması gereken yolu gösterdi.

Tüm bu deneyimler gösteriyor ki, grev hakkı sermayenin bir lütfü değildir. Grev sermayenin icazeti ile elde edilmiş bir hak değildir. Grev hakkı bedel ödenerek, mücadele edilerek kazanılmıştır. Ancak bedel ödenerek ve mücadele edilerek korunabilir.

KHK saldırılarıyla ihraç edilen kamu emekçileri farklı kentlerde direnişlerini sürdürüyor.

22 Mart Çarşamba akşamı Kadıköy'deki Eğitim Sen 2 Nolu Şube'de KESK Anadolu Yakası Şube Yöneticileri ile gerçekleştirdikleri toplantı ile direnişlerini değerlendiren kamu emekçileri mücadelelerine devam ediyor.

23 Mart'ta İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü önünde basın açıklaması ve oturma eylemi yapmak isteyen kamu emekçileri polisin engelleme girişimine rağmen eylemlerini gerçekleştirdiler. Bir saat süren eylemde haksız-hukuksuz ihraçlar teşhir edildi.

24 Mart Cuma günü ise Kartal Meydanı'nda oturma eylemlerine devam eden kamu emekçileri öğrencilerle birlikte resim, satranç dersi gerçekleştiren Sokak sanatçısı Deniz tarafından seslendirilen ezgiler eşliğinde halaylar çektiler.

Akşam ise Eğitim Sen İstanbul 5

İhraç edilen emekçiler direnişi sürdürüyor

No'lu Şube'de toplanan emekçiler direniş alanına yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşe BDSP'nin yanı sıra ESP, Alinteri ve Kartal Hayır Platformu katılırken Domane Dersim'in seslendirdiği türküler eşliğinde halaylar çekildi.

Bakırköy Özgürlük Meydanı ve **Kadıköy** Altyol'daki direnişler de Pazartesi, Çarşamba ve Cumartesi günleri devam etti. Direniş alanında oturma eylemlerini devam ettiren kamu emekçileri yaptıkları konuşmalarla ihraç saldırılarını teşhir etmeye devam ettiler. Ayrıca direnişlerine destek için başlatılan imza kampanyasını da direniş alanında devam ettirdiler.

Ankara'da **Yüksel Caddesi** İnsan Hakları Anıtı önünde direnişlerini sürdüren Nuriye Gülmen, Semih Özakça, Acun Karadağ, Veli Saçılık ve Esra Özakça'nın

direnişleri beş ayını doldurmak üzere. Gülmen ve Özakça'nın süresiz-dönüşümsüz açık grevinde ise üç hafta geride bırakılırken polis saldırısına ve gözaltı baskılarına rağmen direniş 24 saat boyunca kesintisiz olarak devam ediyor.

13 Mart'ta işine geri dönme talebiyle direnişe başlayan **Cemal Yıldırım**'ın eylemi devam ediyor. Defterdarlık Muhasebe Müdürlüğü önünde direniş önlüğü ile devam eden eyleme 27 Mart'ta Grev işçi bülteni ve İşçi Kültür Evi ziyaret gerçekleştirdi.

Çankaya Toplum Sağlığı Merkezi önünde her Pazartesi direnişini sürdüren **Mahmut Konuk** ile dayanışma yükseltirken 27 Mart'ta direnişe pek çok kişi ziyarette bulundu. Ankara Tabip Odası, ODTÜ emekçileri, Baskın Oran ve Yüksel direnişçisi Acun Karadağ'ın da

ziyaret gerçekleştirdiği eylemde ihraç saldırıları teşhir edildi ve mücadelenin devam edeceği belirtildi.

Konuşmaların ardından Bayram Kaya ve İşçi Kültür Evi tarafından şiir-müzik dinletisi yapıldı. Eylem halay ve sloganlarla bitirildi.

Aydın'da bir ayı aşkın bir süredir direnişte olan emekçiler 30'dan fazla gözaltı saldırısına rağmen eylemlerine devam ediyorlar. Çeşitli kurumların referandum standlarına dokunmayan polis aynı alanda işlerini geri isteyen kamu emekçilerinin direnişine ise tahammülsüzce saldırıyor.

Malatya'da da iki ayı aşkın bir süredir polisin gözaltı saldırısına rağmen kararlılıkla direnişlerini devam ettiren emekçiler Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın sesini **Malatya**'ya taşıdı. Kamu emekçileri 29 Mart'ta da polisin "OHAL yasağı" dayatmasıyla karşılaşarak 67. kez gözaltına alındı.

AKP'nin 'Hayır' çalışmaları

"Referandumda Hayır!" çalışmalarına yönelik AKP engellemeleri, çeşitli karalamalar eşliğinde devam ediyor. 'Hayır' çalışması yapanlar sürekli yasaklamalarla, fiziki saldırılarla engellenmenin yanı sıra aldatıcı söylemlerle, çeşitli karalamalarla da karşı karşıya kalıyorlar. Erdoğan ve diğer AKP'li yetkililer sıklıkla komplo teorileriyle propaganda yapıyorlar. Belli ki Nazi Almanyası'nda Hitler'in Propaganda Bakanı Goebbels'in yolundan gidiyor, Goebbels'in taktikleri olarak bilinen şu ilkelerden hareket ediyorlar:

"İnsanların beyin tembelliğine dayanarak hareket edin", "Bir söylemi sürekli tekrarlıyorsanız, halk o söylemin nereden geldiğini unuttur ve kendi fikri gibi benimser", "Yalan söyleyin mutlaka inanan çıkacaktır", "Söylediğiniz yalan ne kadar büyük olursa o kadar etkili olur", "Halkı her zaman ateşleyin, asla soğumasına ve düşünmesine izin vermeyin", "Bana vicdansız bir medya verin, size bilinçsiz bir halk sunayım", "Sadece bir rakibinize odaklanın ve kötü giden her şeyi onun üzerine yıkın", "Önemli olan aydınlar değil kitlelerdir. Çünkü onları kandırmak kolaydır" vb...

Bu açıdan bakıldığında AKP'lilerin Goebbels'in "başarılı" öğrencileri oldukları ortaya çıkıyor. Örneğin referandumda 'Hayır' demenin "teröristlikle" eş değer tutulacağına dair açıklamalar sürekli en yetkili ağızlardan yapılıyor. Bu koroya son olarak Başbakan Yardımcısı Nurettin Canikli katıldı. Canikli, ellerinde istihbarat raporları olduğunu belirterek, İŞİD'in Türkiye'de gizlice 'Hayır' kampanyası yürüttüğünü öne sürdü. Ayrıca 'Hayır' kampanyası yürütenlerin büyük bölümünün "gayri millî" olduğunu iddia etti. Öte yandan komplo teorileri eşliğinde CHP'yi ve Kemal Kılıçdaroğlu'nu hedef alarak; *"Kılıçdaroğlu'nu, şu anda CHP'yi, maalesef büyük oranda Almanya derin devleti yönetiyor. Bunu açıkça söylüyoruz. Bu biliniyor. Açıkta söylemenin bir mahsuru yok. Onlarla çok yakın ilişki içerisinde. Onların talimatı ile hareket ediyor"* dedi.

Geri-ci-faşistler 'Evet' cephesini genişletmek için "büyük yalanlardan" medet ummaya devam ediyorlar. Bunun son örneği ikinci Kabataş yalanı olarak görülen, *"başörtülü kızlarımızın başörtüsünü zorla çıkarmışlar"* yalanıdır. İlkini Haziran Direnişi sırasında *"başörtülü kızımıza saldırdılar"* diye sunmuşlardı. Antalya'da 'Evet' broşürünü almak istemeyince AKP'liler tarafından darp edilen ve adliye çıkartıldıktan sonra bırakılan kadınlar için Dışişleri Bakanı Mevlüt

Çavuşoğlu, AKP Gençlik Kolları'nca açılan standta saldırı olduğunu iddia ederek, *"Hayırcı bir grup gelmiş ve orada başörtülü kızlarımızın başörtüsünü zorla çıkarmışlar. Bu insanlık mı?"* dedi. Ancak bu yalanın pek de alıcısı çıkmadı.

Öte yandan medyayı gerici propagandaları için etkin bir şekilde kullanıyorlar. Zaten muhalif olan medyalar kapatılmış, gazeteciler tutuklanmış, kitlelerin haber alma özgürlükleri ellerinden alınmış haldedir. Geriye kalan medya kurumları ise ya yandaşlar ya da çeşitli baskılar altındadır. Bu gerçek, referandum öncesi halkın bilgi alma özgürlüğü çerçevesinde televizyon kanallarına ilişkin araştırma yapan Demokrasi İçin Birlik tarafından yapılan çalışmalara şöyle yansımaktadır:

Kamu kanalı TRT1 ve aralarında Kanal D, CNN Türk, Fox TV, HaberTürk'ün bulunduğu 17 ulusal televizyon kanalının yayınları incelenerek yapılan araştırmada muhalif seslerin görünmediği ortaya çıkmaktadır. Buna göre, 01-10 Mart 2017 tarihleri arasında referandumda dair haber bültenlerinde, miting ve konuşmalarla ilgili haberlerde: Cumhurbaşkanlığına 53,5, AKP'ye 83, MHP'ye 14,5 saat ayrılırken CHP'ye 17 saat, HDP'ye ise yalnızca 33 dakika ayrıldı.

01-20 Mart 2017 arası canlı yayınlarda: Cumhurbaşkanlığına 169, AKP'ye 301,5 saat ayrılırken MHP'ye ayrılan süre 15,5 saat. Referandumda hayır diyebileceklerini açıklayan Cumhuriyet Halk Partisi'ne 45,5 saat ayrılırken, Halkların

Demokratik Partisi'ne hiç yer verilmedi.

AKP'NİN 'HAYIR' KORKUSU HER ŞEYİ YAPTIRIYOR!

AKP referandumda 'Hayır' çalışması yapanların önüne engel çıkartmak için tüm imkanları kullanıyor. Bu yollardan biri de ellerinde tuttıkları "hukuki" imkanlardır. Örneğin medyayı tümüyle kendi hizmetlerine amade edebilmek için "hukuki" alt yapıyı önceden hazırlamışlardı. Yüksek Seçim Kurulu, özel TV ve radyolara, "eşitlik ilkesini de içeren esaslara aykırı yayın yapması" halinde verilmesi öngörülen yayın durdurma ve para cezalarını içeren maddeyi, Şubat ayında yayınlanan 687 Sayılı Kanun Hükmünde Kararname'yle yürürlükten kaldırmıştı.

Öte yandan HDP'li ve CHP'lilerden sandık görevlisi olmak isteyenler, AKP'nin başvurularıyla YSK tarafından engellenmektedir. Mardin, Batman ve Siirt'te toplam 164 HDP'li ve CHP'linin sandık başkanlığı ve üyeliği çeşitli gerekçelerle iptal edildi. Bu gerekçeler "soruşturmaları olduğu", "örgüt ile ilişkilendirildikleri" ve "saygın kişilik olmadıkları", "iyi ün sahibi olmadıkları" vb. şekilde sıralanıyor. Hatay Dörtöylü'de, Urfa Viranşehir'de, Hakkari Merkez ilçesinde, İstanbul Sancaktepe ilçesinde, Adana Seyhan ilçesinde, Maraş'ta sandık kurulu üye listeleri de çeşitli gerekçelerle kabul edilmiyor, hatta seçim listelerindeki isimler gözaltına alınıp tutuklanıyor. Kürt illerinde ise seçim sandıkları korucu köy-

lerinde birleştirilerek engelleme girişimleri devam ediyor. Bitlis İl Seçim Kurul Başkanlığı, Tatvan Emniyet ve Jandarma Müdürlükleri'nden gelen sandık birleştirme talebini kabul etti.

Öte yandan 'Hayır' bildirileri dağıtanlar, afiş asanlar çeşitli illerde sürekli gözaltına alınıyor, toplantılarına izin verilmiyor. Hatta Ankara'da olduğu gibi liseliler silahla tehdit ediliyor, ajanlığa zorlanıyor. Şırnak'ın Silopi ilçesinde olduğu gibi çalışma yürüten AKP'lilere polisler de 'Evet' broşürü dağıtarak destek veriyor. Tayyip Erdoğan ve Binali Yıldırım'ın referandum mitingleri öncesi "önleyici gözaltı" adı altında muhalif güçler gözaltına alınıyor. Devletin kolluk gücü devreye girmediğinde sivil faşist çeteler devreye giriyor, 'Hayır' çalışması yapanlar bıçaklı saldırılara uğruyor.

'Hayır' çalışmalarına karşı AKP'nin yoğun mesailerine dair örnekler çoğaltılabilir. Bunların yanında tüm devlet kurumlarının tüm imkanlarıyla 'Evet' çalışmasına hizmet ettiğini, kamu kaynaklarının 'Evet' kampanyası için kullanıldığını vurgulamak gerekmektedir. Camilere propaganda amaçlı 'Evet' afişleri asılıyor, AKP'li okul yönetimleri öğrencilere 'Evet' bildirileri dağıttırıyor, Edirnekapı'daki tarihi surlara 'Evet' pankartları asılıyor, AKP milletvekilleri yurtlarda 'Evet' konferansları düzenliyor vb. Tüm bunlar AKP'nin 'Hayır' korkusunun derinliğini gösterdiği kadar, kendisinin ne denli gayrimeşru olduğuna da ışık tutmaktadır.

Burjuva siyasetin referandum eksenini:

Yalan, demagoji, riyakarlık...

Referanduma sayılı günler kala ortalığı yalan ve demagojiler sarmış bulunuyor. Kitleler bir yandan AKP iktidarının yalanlarına, olay ve olguları çarpıtarak kendini 'ak'lamaya çalıştığı 'Evet' propagandasına maruz kalıyorlar. Diğer taraftan CHP'nin başını çektiği burjuva muhalefet ve reformist çevreler, 'Hayır' çıkarsa 17 Nisan'da tüm sorunların çözüleceği hayali ile kitleleri sersemletiyorlar. Düzen siyasetinin bu yoğun bombardımanı, emekçi kitleler içerisinde gerici temellerde saflaşmalara yol açıyor, şu veya bu saiklerle düzen siyaseti arkasında sürüklenmelerine neden oluyor.

Açlık ve yoksulluk içerisinde yaşayan emekçilerin bu yalan ve demagojiler ile zehirlenmesi en başta sermaye düzeninin ekmeğine yağ sürüyor. Kurulu düzenin toplum nezdinde tahkim edilmesine hizmet ediyor.

Önümüzdeki günlerde başını AKP iktidarının çektiği gerici propagandanın tırmanacağı ve boğucu atmosferin yoğunlaşacağı ise açık.

YALAN VE DEMAGOGİDE DE 'USTA'LAR

İşçi ve emekçilerin alınteri üzerinden yükselen kapitalist sistemin çıkarları doğrultusunda çalışan hükümetler, seçim dönemlerinde kitleleri kandırmak için çok daha etkin bir şekilde sahnedeki yerlerini alırlar. "Hizmete" devam edebilmek için ihtiyaç duydukları oy desteğini almak adına şaklabanlıktan alıcengiz oyunlarına, rüşvetten baskı ve zora kadar çeşitli yolları kullanmaktan imtina etmezler. En çok başvurdukları yöntem ise işçi emekçilerin umut ve özlemlerini

kendi sefil çıkarları için istismar etmektir.

Bir seçim klasiği olan sıraladığımız bu yöntemlerin her çeşidi referandum gündeminde de bolca kullanıldı, kullanılıyor. Özellikle AKP iktidarı ve şefi Tayyip Erdoğan, yalan ve demagoji konusunda gemi azaıya almış durumda. Bu konuda 'usta'laşmış olduklarını dosta düşmana bir kez daha gösteriyorlar. Onlardan farklı bir tutum beklemek abes olurdu. Zira gündemde yer alan referandum AKP iktidarı ve şefi Erdoğan şahsında sıradan seçim dönemlerini geride bırakan bir

öneme sahip. Bu nedenle devletin tüm olanaklarını da seferber ederek çok daha yoğun bir referandum çalışması yürütüyorlar.

GERİCİ ABLUKAYI PARÇALAMAK İÇİN...

Tüm bu toz duman içerisinde temiz bir hava estirmeye çalışan ilerici-devrimci muhalefet ile sınıf devrimcileri; emekçilere faşist baskı ve zorbalık karşısında tutum aldırmaı çalışıyorlar. 'Hayır' tavrını tek adam rejimi kadar, kurulu serma-

ye diktatörlüğüne karşı bir mücadele eksenini olarak da ele alan sınıf devrimcileri ise; her yanıyla çürüyen burjuva düzen karşısında sosyalizm mücadelesi büyütülmediği sürece gerçek bir kurtuluşun mümkün olmadığını emekçilere anlatıyorlar. Geriye kalan sınırlı zaman dilimi içerisinde sınıf devrimcileri, toplumu saran gerici cendereyi parçalayıp, sermayenin diktatörlüğüne de, sermayenin diktatörüne de 'Hayır' tutumunu emekçilere mal etmek için çalışmalarına hız vermelidir.

Referandum faaliyetlerinden gözlemler...

Umudu büyütelim!

Tüm yılgınlık, bıkkınlık, bezginliklere inat toplumun tümünde biriken bir öfke kabarması var. Neredeyse toplumun üzerine ölü toprağı serpilmiş durumda. İlerici, sol kamuoyu da bundan payını alıyor. İlerici güçlerin önemli bir kısmı bu durumu genel kitle psikolojisiyle açıklıyor. Bu pratikte de güvercin tedirginliğiyle hareket etme durumunu doğuruyor. Ama gerçekler hiç de öyle değil. Yıllar evvel Atilla İlhan katıldığı bir TV programında bir dip dalgadan bahsetmişti. Ve o dip dalga ister '90 kuşağı gençliği, ister x,y,z kuşağı olarak adlandırılınsın, kendini Haziran Direnişi'nde göstermişti. İşte bu günlerde de

referandum faaliyetleri kapsamında ortaya çıkan bir tablo var. Liseli gençlerden işçi ve üniversiteli gençlere, oradan ev emekçisi kadınlara kadar toplumda bir taraflaşma ve öfke var.

Referandum gündemli faaliyetlerde özellikle liseli ve diğer genç kesimlerde ciddi bir taraflaşma olduğu görülüyor. Sonuçları ne olursa olsun, referandum süreci toplumun tüm kesimlerinde önemli bir politikleşmeye neden oluyor. Aslanan ise toplumda biriken tepkiyi 16 Nisan'a taşıyacak örgütlülükler yaratmak ve bunun adımlarını atmaktır. Düzenin o ya da bu uygulamasından memnun olmayan tüm kesimler rahatsızlıkla-

rını referandum üzerinden belli ölçüde ifade ediyor.

Fakat bu demek değildir ki, bu tepkiler durduk yere sermaye düzeninin temellerine yönelecek. Toplumdaki hoşnutsuzluğun, artan baskının ve gelecek kaygısının belli kesimleri bir araya ittiği ortada, referandum faaliyetinde bunu gözlemliyoruz. Bize düşen görev de bu hoşnutsuzlukları işçi sınıfının devrimci programı etrafına kanallize etmektir. Bunu yapmayı başardığımızda geleceği kazanırız ve 16 Nisan sonrasına daha güçlü gireriz. Şimdiye kadar çeşitli sanayi havzalarında yürüttüğümüz faaliyetlerde bunu yapmaya çalıştık. Bu açıdan bugün düne göre daha fazla olanak olduğunu söyleyebiliriz.

M. GÜZEL

Sınıf devrimcilerinden referandum faaliyetleri

Referandum süreci yaklaşırken faaliyetlerini yoğunlaştıran sınıf devrimcileri afiş, bildiri, bülten, sticker ve yazımlarla işçi ve emekçilere seslenmeye devam ediyor. Birçok kentte devam eden faaliyetlerle işçi ve emekçiler sermayenin diktatörlüğüne de diktatörüne de 'Hayır' demeye çağrıldı.

İSTANBUL

Esenyurt-Tabela durağında sabah işe giden işçiler, "Faşist tek adam diktasına da ücretli kölelik düzenine de HAYIR" şiarlı BDSP bildirileriyle mücadeleye çağrıldı.

Pressan Metal ve Öztiryakiler Metal işçilerine de paydosta bildiri dağıtımı yapıldı.

"Faşist tek adam diktasına da ücretli kölelik düzenine de HAYIR" şiarlı BDSP afişleri de Kuruçeşme mahallesi, Yeşil Cami köprüsü, Yeşilkent merkez ve mahalle içine yaygınca yapıldı. Ayrıca BDSP, DLB, DGB, İEKK'nın 'Hayır' stickerları Esenyurt'un birçok mahallesinde ve merkezlerde kullanıldı.

Esenyurt Depo ile Kapalı cadde üzerinde esnaflara ve işçi-emekçilere *Kızıl Bayrak* gazetesi ulaştırıldı.

DEV TEKSTİL de Esenyurt Meydan, Örnek Durağı, Kırac, Bağlarçeşme, Devlet Hastanesi civarında "Ücretli kölelik düzenine ve diktatörlüğüne HAYIR" stickerlarının yanı sıra yazılamalar yaparak 'Hayır' çağrılarını emekçilere taşıdı.

Bakırköy kapalı caddede BDSP imzalı "Faşist tek adam diktasına da ücretli kölelik düzenine de HAYIR!" şiarlı bildiriler ajitasyon konuşmaları ile dağıtıldı. Ayrıca BDSP, İEKK, DGB ve DLB imzalı

referandum stickerları da çarşı içerisine yapıldı.

Uzunçayır ve Mecidiyeköy metrobüs duraklarının çıkışında BDSP bildirilerinin yanı sıra *Kızıl Bayrak* gazetesi de işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

Ümraniye Kazım Karabekir Mahallesi'nde, Sarıgazi Merkez, Demokrasi Caddesi, Sarıgazi Merkez Mahallesi ve Dudullu-İMES-Tavukçuyolu hattı BDSP afişleriyle donatıldı. Ayrıca BDSP stickerları Ümraniye Kazım Karabekir'de, Sancaktepe ve Dudullu OSB'de yaygın bir şekilde yapıldı.

Metal İşçileri Bülteni de bölgede yer alan Günsan ve ABB fabrikalarının çıkışlarında işçilere ulaştırıldı. MİB stickerları Ümraniye Kazım Karabekir'de, Samandıra, Sarıgazi ve Dudullu OSB-İMES'te yapıldı.

KOCAELİ

Gebze ve Çayırova'nın mahallerine BDSP imzalı "Faşist tek adam diktasına da, ücretli kölelik düzenine de HAYIR!" şiarlı afişler yapılarak, bildirilerin dağıtımını gerçekleştirildi. Yine Gebze Çarşı ve mahallere BDSP, MİB, İEKK tarafından hazırlanan stickerlar yapıldı.

İZMİR

İzmir'de de afiş ve stickerların yanı sıra bildiri dağıtımıyla referandum faaliyetlerini sürdüren sınıf devrimcileri, Bayraklı, Soğukkuyu, Serinkuyu, Çiğli, Menemen ve Aliaga'ya BDSP afişlerini yaptı. BDSP stickerları da işçi servis noktalarına yapıştırıldı.

Yüzlerce metal ve petrokimya işçisinin servis durağı olan Menemen üst

geçitte Ege İşçi Birliği bülteninin dağıtımı yapıldı.

Ayrıca Çiğli AOSB'de bulunan Schneider ve ZF Lemförder fabrikalarının vardiya girişi ve çıkışına bülten dağıtımı yapıldı. İşçi ve emekçilerin ikamet ettiği Harmandalı'nda ise "Sermaye düzenine işçiler 'Hayır' diyor!", "Sermayenin diktatörlüğüne işçiler 'Hayır' diyor!" şiarlı yazılamalar yapıldı.

"İşçiler Hayır Diyor" inisiyatifi de Menemen Asarlık ve Serinkuyu servis duraklarında bülten dağıtımı gerçekleştirdi.

BDSP afişleri Buca'da ise BEGOS giriş ve çıkışlarına, Dokuz Eylül Üniversitesi civarına, Üçkuyular ve Şirinyer merkeze yapıldı.

Karşıyaka Çarşı, Kuruçeşme ve Çamlıkule'de, Şirinyer pazaryerinde ve Migros önünde de BDSP bildirileri dağıtıldı.

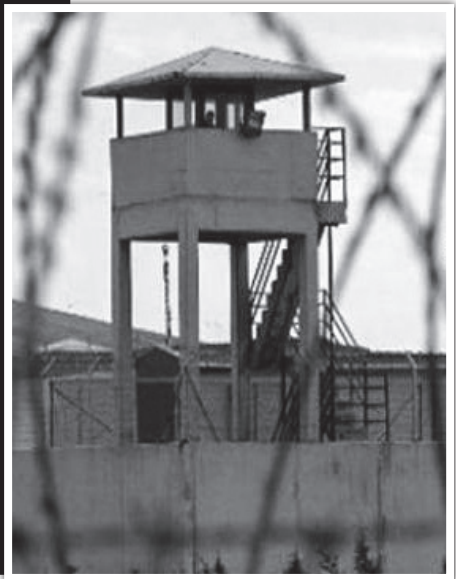
TRAKYA

Çorlu ve Çerkezköy'de işçilere BDSP bildirileri ulaştırıldı. BDSP stickerları da merkezi noktalarda yaygın bir şekilde kullanıldı.

Öte yandan Cuma sabahı iki ilçede Metal İşçileri Bülteni servis duraklarında işçilere ulaştırıldı. MİB imzalı stickerlar da işçi servis güzergâhlarına ve ilçe merkezlerine yapıldı.

ANKARA

Ankara İşçi Bülteni Grev'in Mart sayısı işçi servis durakları, otobüs durakları ve emekçilerin yoğun olarak kullandığı geçiş güzergâhlarında işçi ve emekçilere ulaştırıldı.

Komünist tutsağa çıplak arama işkencesi

Hapishanelerde devrimci tutsaklara dönük saldırılar çıplak arama gibi işkencelerle sürüyor. Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'ndeki TKİP dava tutsağı Özgür Karagöl, gazetemize gönderdiği faksta maruz kaldığı çıplak arama işkencesini ve keyfi uygulamaları anlattı.

Karagöl, hapishane idaresinin keyfiyetine dair şunları söyledi: "Yayın-kitap gibi konularda her hapishane ayrı bir cumhuriyet gibi davranıyor. Keyfiyet almış başını gidiyor. Adamlar kendi yasalarını, tüzük ve genelgelelerini tanıtmıyor. 'FETÖ' 15 Temmuz'da başarılı olsaydı şimdiki uygulama neyse aynısını yaşayacaktık, bu herkesçe malum. Ne de olsa yıllarca aynı tabaktan yediler içtiler. Avrupa'daki demokrasinin de burjuva demokrasisi olduğunu biliyoruz elbet ve de sınırlarını. AKP kalkmış oraya demokrasi dersi veriyor 'Nazizm hortladı' diyor. E burada 15 yıldır o şikayet ettiğiniz kafa yönetiyor."

Hapishanelerdeki kameralarla ilgili 6 Mart'ta gönderdiği faksta "sakınca-lı" bulunan bir paragrafın sansürlendiğini belirten Karagöl, konuyla ilgili 17 Mart günü ifade için savcılığa çıkarıldığını, X-Ray'de platininin uyarı vermesi üzerine çıplak arama dayatıldığını belirterek şunları söyledi: "Dönüşte X-Ray'de platinim alarm verince kamerasız bir odada çıplak arama dayattılar. 'Soyun' dediler 'Soyunmam' deyince tutup zorla soydular. Malum yakın zamanda çıplak arama-darp kol kola gidiyor, sürekli dışarıya yansıyor hapishanelerde yaşananlar. Beni darp etmediler ama çıplak arama, zorla soyma zaten başlı başına işkence."

Karagöl konuyla ilgili 20 Mart günü suç duyurusunda bulunduğunu da ekledi.

Burjuvazi için söz konusu çıkar ilişkileriye gerisi teferruattır

Geçtiğimiz günlerde AKP iktidarı, Almanya'nın 2016 yılında Türkiye'ye silah satmadığını öne sürdü. Bunun üzerinden şovenizmi körükleyerek prim yapmaya çalıştı. Ancak ortaya çıkanlar, Almanya'nın sadece bu yıl içinde Türkiye'ye 54 kez silah satışına onay verdiğini gösterdi. Bu durum, hem AKP'nin referandum öncesi yapmak istediği demagojiyi, hem de görünürdeki tüm "gerginliklere" rağmen Almanya ve Türkiye arasındaki kirli ticaretin sürdüğünü gösterdi. Bu gerçek Türk sermaye devletinin uluslararası ilişkileri- ni de çarpıcı bir örneği oldu.

BERLİN ANKARA HATTI ÇALIŞIYOR

Basına yansıyan bilgilere göre Alman hükümetinin 2016'da Türkiye'nin silahlanma malzemesi alımıyla ilgili olarak yaptığı 11 başvuruyu geri çevirdiği ortaya çıkmıştı. Ancak Alman yayın kuruluşu WDR tam aksi bir bilgi paylaştı. Söz konusu bilgiye göre Alman hükümeti 2017'nin başından beri Türkiye'ye 54 ayrı silah satışına izin verdi.

WDR'nin haberi Alman Ekonomi Bakanlığı'nın Yeşiller Milletvekili Özcan Mutlu'nun soru önergesine verdiği yanıtta dayanıyor. Haberde sadece 2,5 yıl içinde Türkiye'ye 21 milyon 800 bin avro hacmindeki silahlanma malzemesinin satışına Alman hükümetinden onay çıktığı belirtiliyor. Toplamda ise 54 satışı

onayladığı vurgulanıyor.

HOLLANDA KRİZİNİN PERDE ARKASI

Türkiye'nin dış ilişkilerini gösteren bir başka örnek ise Hollanda ile yaşanan kriz olmuştur. Erdoğan ve AKP'si 'Evet' oylarını arttırmak için bu krizi de fırsata çevirmek istemiş, ancak bu krizin perde arkasında da bir kez daha belirleyici olanın derin ekonomik ilişkiler olduğu açığa çıkmıştı. Ekonomi Bakanlığı verilerine göre 2016 yılında Hollanda ile Türkiye arasındaki ticaret hacmi 6 milyar 604 milyon dolar oldu. Türkiye, Hollanda'ya 3 milyar 589 milyon dolarlık ihracat yaparken, 3 milyar dolarlık ithalat gerçekleştirdi. Türkiye'nin ihraç ettiği ürünlerin otomobil ve tekstil, ithal ettiği ürünlerin

başında ise demir-çelik hurdası, petrol yağları ve traktörler geldi. Hollanda, 22 milyar dolar ile Türkiye'ye en fazla doğrudan yatırım yapan ülkeler arasında yer alıyor. Ekonomi Bakanlığı'nın verilerine göre Hollanda'nın Türkiye'ye yapılan doğrudan yatırımlardaki payı yüzde 15.8 seviyesinde. Türkiye'de 2 bin 711 Hollanda sermayeli şirket faaliyet gösteriyor. Ayrıca Hollanda'da 23 bin Türk girişimci bulunduğu, Türk şirketlerinin 2015 ciro sunun da 9 milyar doları geçtiği Ekonomi Bakanlığı tarafından belirtiliyor.

Yanı sıra "düşük profil" Başbakan Binali Yıldırım'ın oğlu Erkan Yıldırım'a ait Hollanda'da 30 geminin olduğu ve aile şirketlerinin birçoğunun Hollanda'da faaliyet gösterdiği de bu vesileyle gündeme

gelmişti.

Kuşkusuz Almanya vb. ülkelerle yaşanan kriz üzerinden Türk devletinin uluslararası ilişkilerinin samimiyetsizliğine dair birçok şey söylenebilir. İsrail'i uluslararası ceza mahkemelerinden kurtaranlar İsrail siyonizmi ile ticari ilişkilerine ara vermeden yola devam etmişlerdir. Görülmektedir ki, "Güçlü Türkiye" söylemi sadece mitinglerde kalabalıkları kendine yedeklemek için sarf edilen boş sözlerden ibarettir. Dillerinden düşürmedikleri "milli çıkarlar" ise emperyalist merkezlerle yapılan işbirliğinden başka bir şey değildir. Diğer taraftan aynı emperyalist suç şebekelerinin Türkiye ile kurduğu ilişkileri belirleyen hiç de "insan hakları ihlalleri" değil, sefil çıkarlarıdır.

İHD'den açlık grevleri ile ilgili açıklama

ni, bu atmosfer nedeniyle milyonlarca insanın düşüncelerini ifade edemediğine dikkat çekerek tutsakların direnişiyile dayanışma çağrısı yaptı.

GEBZE KADIN HAPİSHANESİ'NDE İŞKENCE

Hapishane komisyonu üyesi

mi üzerine işkence ile sürüklenerek götürüldüklerini belirtti. Yaşanan saldırıyla ilgili, görüş yasağı nedeniyle görüşe çıkamayan Eylem Baş'a bile soruşturma açıldığını aktaran Özkan, çıplak arama uygulamalarına dikkat çekti.

35 TUTSAK SÜRESİZ DÖNÜŞÜMSÜZ AÇLIK GREVİNDE

Açlık grevleri ile ilgili avukat görüşlerinden derlenen bilgilere göre; Şakran Hapishanesi'nde 5'i kadın 33 tutsak 42 gündür, Sincan Kadın Hapishanesi'nde 7 tutsak 34 gündür, Edirne Hapishanesi'nde 16 tutsak 32 gündür, Van T Tipi Hapishanesi'nde 8 tutsak 21 gündür süresiz dönüşümsüz açlık grevinde.

Soruların ardından basın toplantısı sona erdi. Diğer hapishanelerde de 5'er tutsak, Öcalan'ın özgürlüğü ve siyasi tutsaklara uygulanan onur kırıcı uygulamaların son bulması talebiyle 5 günlük dönüşümlü açlık grevine gidiyor.

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu, siyasi tutsakların başlattığı açlık greviyle ilgili 28 Mart'ta İHD İstanbul Şubesi'nde basın toplantısı yaptı.

Hapishane Komisyonu üyesi Mine Nazari, toplantıda yaptığı konuşmada 15 Temmuz sonrası artan saldırılara karşı 15 Mart-15 Nisan arasında çeşitli hapishanelerde dönüşümlü ve dönüşümsüz açlık grevleri başladığını söyledi. Açlık grevleri ile ilgili Türk Tabipleri Birliği (TTB) ile temasa geçtiklerini söyleyen Nazari, Adalet Bakanı Bekir Bozdağ'ın "Hapishanelerde işkence yok" sözlerini kınadı. Sincan, Edirne ve Şakran hapishanelerinde başlayan açlık grevlerinin hapishanelerdeki saldırılar, Kürdistan'daki baskılar ve Öcalan üzerindeki tecritin son bulması talebiyle başlatıldığını, diğer hapishanelerdeki açlık grevlerinin de buna destek amaçlı yapıldığını ekledi.

HDP İstanbul İl Eşbaşkanı Mustafa Avcı ise içeride ve dışarıda baskı ve saldırganlığın arttığı bir süreçten geçildiği-

Kazanımları korumak ve ge fiili-meşru mü

İçeride ve dışarıda kural tanımaz ırkçı-mezhepçi bir politika izleyen dinci-gerici iktidar, düzen siyasetini referanduma kilitlemiş durumda. İşçi sınıfı ve emekçiler kısıkaç altında tutuluyor. OHAL sayesinde demokratik hak ve özgürlükler tümünden yok ediliyor. En ufak bir hak talebi ve mücadelesi vakit kaybetmeksizin eziliyor.

Yeni anayasa ile mevcut OHAL rejiminin süreklileştirilmesi hedefleniyor. Toplumsal yaşam kararlarının verdiği hükme bağlı bir şekilde örgütlenir hale geldi. KHK'larla sol-muhafazatçı kamu emekçileri ve akademisyenler onar yüzer işten atılıyor. Dikensiz gül bahçesi yaratmayı esas alan gözaltı, tutuklama ve fişleme saldırıları kesintisiz bir şekilde uygulanıyor. 12 Eylül faşist darbesinin ürünü olan baskıcı '82 anayasası dahi bugün askıya alınarak tümüyle keyfi bir yönetim dayatılıyor. Siyasal-ekonomik yaşam kararlarıyla yönetilerek, tek adam rejimine geçiş hazırlıkları tamamlanmak isteniyor.

Kıdem tazminatının fona devredilerek gasp edilmesi an meselesi haline geldi. İşsizlik oranı TÜİK'e göre yüzde 13'e dayanırken, gerçek oranlar yüzde 24'ü buluyor. Kamusal emeklilik hakkı zorunlu bireysel emeklilik sistemi ile yok edildi. İşçiler kiralık işçi büroları ile köle gibi alınıp satılıyor. Azami sömürünün tescili demek olan 1404 TL'lik asgari ücret dolaylı vergiler, artan enflasyon vb. yollarla hiç ediliyor. Teşvik primi ile sermaye sınırsızca desteklenirken, işçi sınıfı vahşi çalışma koşullarında sömürülüyor ve taşeron köleliği genel bir çalışma düzeni haline getiriliyor. Sermaye kodamanlarının icazetindeki yasal mevzuatla kuşatılmış, patronun lokavt ilanı, Bakanlar Kurulu'nun güvenlik bahanesi-yasağı ile güdükleştirilmiş grev hakkı OHAL süresince tümünden yok edildi. Eylem yapmak veya hak aramak büyük puntolarla "yasak" ilan edildi.

15 yıl boyunca ülkeyi ucuz iş gücü cenneti haline getiren dinci gerici iktidar, Suriyeli mültecileri de bu uğurda istismar ediyor. Suriye'ye yönelik aktif rol aldığı saldırganlık ve savaş sonucu topraklarından koparılan 3,5 milyon göçmen, Türkiye'de iş gücü piyasasını genişletmek ve bütün olarak sınıfın patronlara karşı pazarlık gücünü zayıflatma amacıyla kul-

lanılıyor. Gericici-faşist iktidar tüm bunlar üzerinden de Türk tekeli sermayedarlarına, rüyalarını süsleyen bir sömürü cenneti sunuyor.

Milliyetçiliğin ve dinsel gericiliğin kuşatması altındaki işçi-emekçiler ile yoksul kitleler yeni-Osmanlı hayaller, "ecdad" a öykünen "milli hassasiyetler" motifli masallar vb. ile uyutuluyorlar. Milli görüş gömleğini giyenler, kitlelerde Osmanlı'ya dönük gerici özlemler uyandırıyorlar. Ortadoğu'da, özellikle Suriye'de sürdürülen yayılcı ve saldırgan politikanın neden olduğu yıkımın, sosyal ve ekonomik sorunların Türkiye'deki sarsıcı etkilerinin sonucu gelişen toplumsal tepki bu şekilde kontrol altına alınmaya çalışılıyor. Cihatçı çetelerin arka bahçesi olmanın, kirli savaşın, saldırganlığın vs.nin faturasının işçi sınıfının azgınca sömürülmesi ve ağır bir kölelikle ödettildiği bir süreçte, şoven-milliyetçi ideolojik bombardımanla karşı karşıya kalınması geleneksel bir devlet çizgisidir.

Bugünlerde Osmanlı'nın beyliğinin kurucusu Ertuğrul Gazi, II. Abdülhamit vb. gibi figürleri dillerinden düşürmüyorlar. Her fırsatta bu tarihsel kimlikleri tek adam rejiminin ideolojik-siyasal objeleri haline getirerek, bu arada tarihi, sınıfsal ve grupsal çıkarlarına hizmet edecek şekilde yeniden yazıyor, tarihi çarpıtıyorlar.

Osmanlı İmparatorluğu'nun tarihi, sonu gelmez sınıf mücadelelerinin tarihidir. Bu "şanlı" tarih Osmanlı hanedanının fethettiği topraklarda ezilen sınıfların artık ürününe, kursağındaki lokmaya varınca dek nasıl el konulduğunu, ağır vergilerle dönen çarkları ve nasıl bir zulüm

düzeninin hüküm sürdüğünü yazar.

Osmanlı düzenine ve onun 600 yıllık saltanatına özlem duymak işçi sınıfının çıkarları ile taban tabana zıttır. Uluslararası sermayeye göbekten bağlı tekeli burjuvaziye çekici gelse de boş bir hayalden öteye geçemez. Çünkü tarihin tekerleği tersine çevrilemez. Bu hayaller gericiliğin kötürümleştirdiği kitleleri aldatmanın, gerçeklerin üzerini örtmenin bir aracı olarak yayılmaktadır. Mahkum edildiği yaşam ve çalışma koşulları dikate alındığında, işçi sınıfının geleceği feodal Osmanlı gericiliğinde değil, emeğin köleliğinin ortadan kaldırıldığı sınıfsız, sömürsüz bir dünya mücadelesindedir.

Emek-sermaye arasındaki çelişki derinleşirken haramilerin saltanat heveslerinin arka planında, emeğin kulsuzca sömürsünün önündeki tüm engellerin kaldırılması için demokratik hak ve özgürlüklerin tek adam sultanı altında yok edilmesi amacı vardır. Söz konusu cumhurbaşkanlığı sistemi, tekeli Türk sermayesinin iktidarda olduğu meşruti monarşi bozması bir devlet organizasyonu projesidir.

Esas olarak burjuva cumhuriyetin kuruluşu ile padişahlık, hilafet ve Osmanlı feodal düzenine ait her türlü ekonomik, sosyal, kültürel işleyiş ortadan kaldırılarak modern kapitalist gelişmenin önü açılmıştır. Türk-Müslüman ticaret burjuvazisi gayri-müslim rakiplerini büyük oranda devre dışı bırakarak bugünün Türk tekeli burjuvazisine evrilmiştir. İktidara geçen burjuvazinin karşısında işçi sınıfı siyasal, ekonomik, sosyal tüm haklarını sınıf mücadelesi vererek söküp

almıştır. Mevcut kazanımlar modern sınıfların gelişmesiyle oluşan işçi sınıfı eklenli sosyal mücadelenin eseridir.

Saltanatlarını kan, zulüm ve baskı ile ayakta tutup emekçileri sömürerlerin sınıf tutumunu devralmış olan "modern" cumhuriyet, sermayenin diktatörlüğünü kurmuştur.

"FAZLA GÜNDELİK İSTEYENLERİN HAKKINDAN GELİNE!"

Bu sözler, 1500'lü yıllarda inşaatlarda çalışan taş yontucu işçilerin, gümüş akçelerin değerinin düşmesi üzerine gündeliklerine zam talebinde bulunmalarına Osmanlı düzeninin nasıl yaklaştığının tek cümleyle ifadesidir. Bu yıllarda ücret artışı için pek çok iş bırakma eylemi yapılmıştır. 1587 yılında Mehmet Paşa Camii'nde çalışan işçilerin fazla gündelik istediğini III. Murat bu sözlerle cezalandıracağını buyurmuştur. Ancak bu fermanlar 16. yüzyıla birlikte batıdaki ekonomik buhranın etkisiyle Osmanlı düzeninin sarsılmasına engel olamamıştır. Sınıf mücadelesi malyalanmaya devam etmiştir. Tarih lonca ve esnafın, padişah fermanlarını protesto etmek için iş bıraktıklarını, kepenklerini kapattıklarını kaydetmiştir.

Sermaye düzeni feodal düzenin yıkıntıları içinden doğduğunda, sınıf karşıtlıklarını yeni sınıflar ve yeni baskı, mücadele biçimleri ile devraldı. İlk kapitalist gelişme ve sanayileşmenin 1800'lü yıllarda başlamasıyla Osmanlı iktidarı çağdaşı bütün devletler gibi işçi hareketine tahammülsüzce saldırmıştır. Osmanlı'da ücretli emeğin doğuşu ile başlayan, Osmanlı toprak sisteminin çözülmesi ile devam eden, kapitalist üretim ilişkilerinin gelişiminin neden olduğu kitlesel işsizliğin sebebi olarak makineleşmenin görülüp makinelerin kırılmasıyla artan öfke, bu ilkel biçimlerden sıyrıldı. Engellemelere, yasaklara, baskılara rağmen işçiler grev, işgal ve boykotlarla direndiler, işçi birlikleri kurdular ve örgütlendiler.

19. yüzyılda kitlesel işçileşme Osmanlı'da geleneksel üretim yapılarının dağılmasıyla kendini belirgin bir şekilde gösterdi. Demiryollarında ve madenlerde günde bir ekmek almaya yetmeyecek ücretlerle, 15-16 saat, molasız, sağlık

Devrimci ablukayı dağıtmak için mücadele çizgisi

Evrin Erdoğan*

hizmetlerinden ve sosyal güvenceden yoksun, köle gibi çalıştırılan işçilerin sınıf kimliği ve bilinci gelişti. Yasaklar ve açık şiddet işçilerin eylemlerine engel olamadı. İşçiler derneklerle, dernekler yasaklandığında birliklerle örgütlenmiş, II. Abdülhamit'in baskıcı rejimine karşı gizli işçi birlikleri ile hareket eden bu sınıf refleksi, sınıf mücadelesinin yasalarına dayanılarak gösterilmiştir. 1908'de Abdülhamit rejiminin yıkılıp II. Meşrutiyet'in ilanı ile Temmuz'dan Tatil-i Eşgal Kanunu'nun (yani grev ve işçi örgütleri hakkında yasanın) yürürlüğe girdiği Ekim ayına kadar işçi sınıfı 100'ü aşkın grev örgütlemiştir. Sınıf kavgasının kuralları gereği sanayiye geliştirmek için işçi sınıfının kanını iliklerine kadar içen (*mühür nedeniyle okunamaz bölüm-KB*); sömürgeleştirilmiş İngiliz-Fransız emperyalistlerine köleleştirilmiş Osmanlı, sınıf eylemini yasal cenderenin içine hapsederek işçilere güdük haklar tanımıştır. 1909'da Tatil-i Eşgal Kanunu olarak yürürlüğe giren kanunla sendika hakkı yasaklanmıştır. İşçi sınıfının egemenlerin denetimi dışında örgütlenmesine engel olmak için Kanuni Esasi'ye eklenen bir maddeyle toplantı ve dernek kurma hakkı tanınırken, gizli dernek kurmak yasaklanmıştır. Grev hakkı da bugün olduğu gibi sermayeye zaman kazandırıp, işçilerin direncini kıran hamleler yapma fırsatı veren bir şekilde zorlaştırılarak tanınmıştır. Bu şekilde pek çok grev engellenmiştir.

"Yasal mevzuat"la sınıfın bazı hakları tanınmış olmakla birlikte, sermayenin çıkarlarına uygun, işçileri baskı altına alan adımlar atılmıştır. Burada esas olarak sınıf mücadelesine yön veren, "yasal cendere" değil, burjuvazi ve işçi sınıfı arasındaki kıyasıya kavganın yasalarıdır.

Dünya ölçeğinde olduğu gibi Türkiye'de de işçi sınıfı tüm haklarını fiili-meşru direnişle, yani devrimci eylemiyle kazanmıştır. 1908'den bugüne hukuksal veya anayasal haklar siyasal-sınıfsal mücadelenin arkasından tanınmış, sermaye işçi sınıfına taviz vermek zorunda kalmıştır. Sınıfın eylemini devletin güdümüne alma çabası Osmanlı'dan günümüze aynı sınıf tutumuyla sürdürülmüştür.

TARİHSEL KAZANIMLAR SINIF MÜCADELESİNİN YASALARININ ÜRÜNÜDÜR

Emek köleleştirilip, tarihsel kazanımlar bir bir çöpe atılırken, işçi sınıfı mevcut haklarına "işgal, grev, direniş"le sahip çıkmadığı koşullarda yasal mevzuat kısa sürede paçavraya dönüşür. Ve sermaye iktidarı sınıf hareketinin gücüne bakarak politikalarını uygular. Bugün de yaşanan budur. Burjuvazi, işçi sınıfının örgütsüzlüğünden ve dağınıklığından faydalanarak dişe diş mücadelenin sonucunda kazanılmış hakları hukuksal olarak yok etmektedir.

Bundan dolayı haklar burjuva anayasa ile değil, ancak ve ancak devrimci sınıf hareketiyle güvenceye alınabilir. Ki işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki bu kıyasıya savaşım, artı-değer sömürüsü ve kapitalist özel mülkiyet üzerinden ayakta duran sermaye iktidarı yıkılıp, işçi sınıfının iktidarı kurulana kadar devam edecektir.

Kapitalist toplumun gelişim yasaları, sistemin çöküşünü getirecek olan üretimin toplumsal karakteri ile üretim araçlarının bir avuç sömürücü asalağın elinde toplanması çelişisini yaratmıştır. Ve bu gerçeklik aynı zamanda kapitalizmin mezarını kazacak olan işçi sınıfını tarih sahnesine çıkarır. İşçi sınıfının hareket yasalarına yön veren, emek-sermaye arasındaki bu çelişkinin ta kendisi olmuştur.

Dinci gerici iktidarın Osmanlıcı hayallerine sınıf cephesinden verilecek en güçlü yanıt, 1800'lü yıllardan itibaren en basit demokratik hakkı kazanmanın onu fiilen kullanmaktan geçtiğini gösteren işçi sınıfının devrimci tarihinden öğrenerek ayağa kalkmak olacaktır. Bugün sahip olunan en ufak kırıntı hakka dahi büyük bedeller sayesinde sahip olunmuştur. Amele Teali Cemiyeti'nin "Mayıs 1 nedir" broşürünü dağıtmasının dahi derneğin yöneticilerinin İstiklal Mahkemeleri'nde 7 yıldan 15 yıla kadar kürek cezalarına çarptırılmalarına neden olması, Polis Nizamıyes Kanunu ile iş durduran işçilerin engellenmesi ya da 1930'da greve giden işçilerin "düzeni bozan fesatçılar" olarak ilan edilmesi, sınıf hareketinin baskı ve zorbalık engelini yıka yıka bugüne geldiğinin birkaç örneğidir. 1930'da devlet güdümlü dernekler

dışında işçilerin bağımsız işçi örgütlerini yasaklayan sınıf düşmanı çizgi, 1946'da devlet güdümünde sendika hakkını tanıyarak, ABD sendikacılığını efendilerinden aldığı emirle dayatmaya çalışmıştır. Grev hakkı ise 1961 anayasası ile tanınmış olmasına karşın, ancak 1963 yılında Kavel işçilerinin fabrikalarını işgali ile fiilen sermaye iktidarından zorla alınmıştır.

Reformlar çoğunlukla burjuvazinin sınıf egemenliğini tehlikede görmesinin; işçi sınıfının devrimci eyleminin burjuva iktidarın temellerini sarsmasından duyulan korkunun tezahürü olmuştur. Ki devrimci dalga dinip sınıf mücadelesi durgunlaşır durgunlaşmaz, bu hakların asıl güvencesi olan sınıfın örgütlü-devrimci eylemi zayıfladığı için yasal çerçeve de daraltılmaya başlar. Tarihsel kazanımlar önce fiilen yok edilir. Burjuvazi kendi yasalarına uymaz, ancak sonrasında yıkım ve köleleştirme saldırılarını uygulamasında ayak bağı olan yasal mevzuatı değiştirmek zorunda kalır. Son 15 yılda işçi sınıfı, örgütlenir örgütlenmez kapının önüne konarak, grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkını fiilen kullanamamaktadır. Sendikalar, üyesi olan işçilerin sermaye karşısında birleşerek, emeklerini koruyarak, sömürüyü azaltma mücadelesi verdikleri örgütler olmaktan uzaklaşmış, sınıf uzlaşmacılığı-patron sendikacılığı sınıfa zorla kabul ettirilmeye çalışılmıştır.

Görüldüğü gibi sınıf hareketinin tarihi bu tür sayısız saldırı ile doludur. Taşeron köleliği, kiralık işçi büroları, bireysel emeklilik sistemi vb. uygulamalar, sınıfı esnek çalışma yöntemiyle patrona en düşük maliyete mal olacak şekilde çalıştırma saldırısının parçalarıyken, kıdem hakkının gaspı sermaye iktidarı için yapbozun son parçası olacaktır.

Bugün işçi sınıfının azımsanmayacak bir kesimi, 12 Eylül faşist darbesiyle başlayan neo-liberal saldırılara boyun eğdirmek için emperyalist merkezlerde tasarlanan dinci-gericiliğin etkisi altında tutulmaktadır. İşçi sınıfının bilinç ve örgütlenme düzeyinin geriliği nedeniyle sınıf içinde Osmanlıcı hayaller ve ırkçı-gerici politikalar geniş bir karşılık buluyor. Ki öte yandan sermaye kodamanları 'Evet' diyenleri de 'Hayır' diyenleri de burjuva gericiliğinin yarattığı kutuplaşmanın bir tarafında, sermaye düzeninin yanında

konumlandırmaya çalışıyor.

GÜN SINIF MÜCADELESİNİN YASALARINA GÖRE HAREKETE GEÇME GÜNÜDÜR

Bilinen bir ifadesi ile Lenin "Demokrasi mücadelesi okulunda okumamış bir işçi sınıfının burjuvaziyi devirmesi imkansızdır" diyor. Tam da bu nedenle 1924, 1961, 1982 anayasalarında kırıntı düzeyinde de olsa yer alan siyasal hak ve özgürlüklere ve işçi haklarına sınıf çıkarları ekseninde bakılmalıdır. Referanduma sunulan yeni anayasa da dahil olmak üzere tüm anayasalar sınıf hareketinin ve toplumsal muhalefetin gücü-düzeyi oranında siyasal ve sosyal haklara yer vermiştir.

Sosyal mücadelenin eksenine devrimci işçi hareketi oturmadığı koşullarda, tek adamın tekeli sermaye adına devlet aygıtının dümenine geçmesinin ve sınıfın yüz yıllık kazanımlarını hiç etmesinin önüne geçilemez. Tek bir kararname ile düne kadar yaşanandan çok daha hızlı bir şekilde işçi dernekleri, sendikalar ve öteki örgütlenmeler kapatılabilecekken, grevler de kaşla göz arası yasaklanacaktır. Özünde kısmen anayasaya dayanarak kısmen fiilen uygulanan bu politika yeni sistemle kılıfına uydurulmuş oluyor.

İşçi sınıfı kapitalist özel mülkiyetin kallelerinde üretimden gelen gücünü eline almak, Greif'le ete kemiğe bürünen devrimci geleceğini kazanacak eylemler örgütlemek zorundadır. Tüm toplumu kuşatan gericiliğin karanlığını dağıtmanın başka yolu yoktur. Bedel ödenmesi göze alınarak, taban inisiyatifine dayalı fiili direnme çizgisiyle ve sınıf mücadelesinin yasalarına göre hareket edilerek, bu sınıf tahakkümü yerle bir edilecektir.

Sınıf hareketinin devrimci geleceği; dört bir tarafı çürümüş, tükenmiş, iflas etmiş ideolojik ve fiziki zor aygıtlarıyla ayakta durma mücadelesi veren sermaye diktatörlüğüne karşı ayağa kalkma iradesini göstermesindedir. Toplumsal yaşamın geleceği de bu iradenin sınıf devrimcileri tarafından örgütlenmesine bağlıdır.

* **TKİP dava tutsağı**

Siyasal gericilik ve kadınlar

Anayasada kısmi değişiklik öngören referanduma sayılı günler kaldı. Devletin imkanlarıyla 'Evet' kampanyası yürüten AKP ve MHP'nin karşısında geniş bir 'Hayır' cephesi yer alıyor. Farklı niyetlerle 'Hayır' diyen kimi burjuva sağ partiler, cemaatler ve burjuva sol dışında ilerici sol güçler, kadınlar, Kürtler ve Aleviler 'Hayır' in sesini yükseltiyor. Kuşkusuz ki bu yelpaze içinde kadınlar özellikle öne çıkıyor.

Kadınlar referandum ile birlikte, AKP iktidarı ve onun politikalarına karşı öfke ve tepkilerini her fırsatta dışa vuruyorlar. Son 8 Mart eylemlerinde olduğu gibi referandum sürecinde verilen tepkilerde de bu çok açık bir şekilde görülüyor. Şüphesiz böylesine büyük bir öfke ve tepki oluşması nedensiz değil.

AKP iktidarı boyunca bir yandan neo-liberal politikalarla kadın emeği fütursuzca sömürülürken, öbür yandan dinci-gerici zihniyetle ve aynı zamanda devletin tüm kurumlarına dayanarak kadınlar üzerindeki baskı yoğunlaştırıldı. Diyanet kurumu üzerinden dine dayalı bir yaşam dikte edildi ve her türlü cemaat ve dinsel organizasyonlarla bu politikalar pekiştirildi. Eğitim alanında 4+4+4 ve diğer uygulamalarla kız çocuklarının varlığı sınırlandırılırken, anaokullarında dinsel propagandayı, örgün eğitimde müfredat değişiklikleri ve türban serbestisi tamamladı. Açılan her türlü vakıf, yurt vb. ile dinci-gerici kuşatma güçlendirildi. Sermayenin genç nüfus ihtiyacını karşılamakla birlikte yeni "dindar" nesiller yaratmak amacıyla sağlık alanında kamusal hizmet olan nüfus planlaması/doğum kontrolü uygulamaları kaldırıldı, kürtaj sınırlandırıldı. Hukuk alanında ise kadının değil, ailenin korunması bakışı çerçevesinde, kadına yönelik her türlü baskı-ayrımcılık-şiddet polis-yargı kalkını ile sürdürüldü. Şiddeti devletin kolluk güçleri görmezden geldi, yargı "iyi hal indirimi"yle, yasama ise "cinsel istismar yasa tasarısı" vb. düzenlemelerle şiddeti meşrulaştırdı.

Toplumu tepeden tırnağa dinsel dogmalara dayalı bir zihniyetle yoğurmak için özel bir çaba sarf edildi. İktidar sözcüleri tarafından kadın ile erkeğin eşit görülmemesi, etek boyu, kadının kahkahası vb. söylemler, tabanda "kadına tekme atmak" olarak karşılık buldu. Saldırıları, bugüne kadar kazanılmış kültürel-sosyal değerlere ve "yaşam tarzına" müdahale ile birleştirdi.

DİNSEL GERİCİLİK DÜZENİN MAYASINDA VAR!

Dinsel gericilik, egemenliklerini pekiştirme ve toplumları baskı altında tutma amacıyla burjuvazi tarafından etkin bir şekilde kullanılır. Burjuvazinin din istismarı ve dinsel gericiliği kullanımı, dünyanın hemen her yerinde ve her din üzerinden gerçekleşir. Bu çerçevede Türkiye'de esasta İslamiyet istismar edilmektedir. Burjuva cumhuriyetin kurulması sürecinde feodalizme dayalı dinsel kurum ve mekanizmalar tasfiye edilse dahi, köklü bir hesaplaşma yaşanmamasının sonucu olarak, dinsel gericilik geniş kesimler üzerinden varlığını sürdürmeye devam etmektedir. 60'lı yıllarda yük-

selen toplumsal muhalefeti dizginlemek için dinsel gericilik silahına sarılan Türkiye'deki egemenler, 12 Eylül sonrasında emperyalistlerin ortaya koyduğu projelerin bir ürünü olarak, Türk-İslam sentezi ekseninde bizzat devlet eliyle dinsel gericiliği düzenin temel yapıtaşı olarak şekillendirmiştir. AKP de bu sürecin öz ürünü olarak ortaya çıkmıştır.

Özetle bugün AKP eliyle uygulanan gerici politikalar, bu düzenin mayasında vardır ve bizzat sermaye sınıfının ihtiyaçları üzerinden şekillenmiştir. Ancak 15 yıllık iktidarı boyunca AKP, sermayeye kusursuz hizmetlerinin bir karşılığı olarak devlet kurumlarını ele geçirmiş, aynı zamanda dinsel gericiliğe dayalı bir toplum inşa etmekte büyük imkanlar elde etmiş-

tir. Olası rejim değişikliği ile birlikte, siyasal gericiliğin daha fazla tahkim edilmesi ve toplumun yeni rejimle birlikte gericiliğin koyu karanlığının girdabına sürüklenmesi kaçınılmazdır. Bunun farkında olan kadınlarda içten içe öfke birikmekte, bu öfke akacak kanal aramaktadır.

Olası rejim değişikliği ile her türden muhafazakarlığa dayalı bir düzende, kadınlar üzerinde sömürü ve erkek egemenliği daha da katmerlenecek, dinsel dogmalara dayalı bir zihniyetle kadınlar üzerinde baskı ve şiddet daha da boyutlanacaktır.

İşte o yüzden, kadınlar hem rejim değişikliğine, hem de düzenin kendisine 'Hayır' şiarını daha güçlü yükseltmelidir!

'Hayır' diyen kadın işçiler işten atıldı!

Referandum yaklaştıkça AKP iktidarı, 'Hayır' diyenler üzerindeki baskıyı arttırıyor. 'Hayır' faaliyeti yürütenler gözaltı, engelleme ve fiziki saldırılar ile karşılaşırken, geçtiğimiz günlerde 2 farklı iş yerinde 'Hayır' diyen kadın işçiler işten atıldı.

İzmir Katip Çelebi Üniversitesi Dış Hekimliği Fakültesi kantininde işçi olarak çalışan Zeynep Gürler, 28 Şubat günü mesai çıkışı, 'Hayır' stickerlarının

önünde "zafer işareti" yaparak fotoğraf çektiği için işten atıldı. İşten atılma gerekçesi olarak "afiş ve sosyal medya paylaşımları ile hastane yönetimini kötülemek maksadı taşımak" gösterildi.

İşten atılma gerekçesini kabul etmeyen Zeynep Gürler, basına yaptığı açıklamada, görüşü nedeniyle atıldığını ifade etti. Sticker üzerinde 'Evet' yazmış olsaydı, işinden de atılmayacağını ve ekmeğinden olmayacağını ifade etti.

Bir diğer işten atma saldırısı ise 23 Mart günü İstanbul Bağcılar'da yaşandı. 800 kişinin çalıştığı LC Waikiki'ye üretim yapan Çiftçiler Ayakkabı Fabrikası'nda 3 kadın işçi işten atıldı. Referandum çalışması kapsamında Çiftçiler ayakkabı fabrikasına giden AKP Genel Başkan yardımcısı Mehdi Eker'in konuşması sırasında "Evet mi, hayır mı?" sorusuna 'Hayır' diye yanıt veren kadın işçiler işten çıkarıldı. İşçiler, zorla konuşmayı dinlemeye götürülmelerinin yanısıra, çalıştıkları bölüme AKP bayrağı asılmasına da tepki göstermeleri üzerine hakaretlere maruz kaldılar.

İEKK'dan referandum gündemli toplantılar

Kartal ve Ümraniye'de İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları'nın (İEKK) çağrısı ile 26 Mart Pazar günü kahvaltılar düzenleyen emekçi kadınlar, son siyasal süreçler ve özel olarak da referandum gündemini tartıştı.

Ümraniye İEKK referandum gündemiyle çalışmalarını değerlendirmek ve referanduma kadar yeni planlamalar yapmak üzere buluşma gerçekleştirdi. Referandum süreci değerlendirilerek başlayan toplantıda; baskı, gericilik ve sömürü politikalarının her geçen gün arttığı bir süreçte referandumun yapılmak istendiği ve bugün yaşanan saldırıların kalıcılaştırılmaya çalışıldığı üzerinde duruldu. Dinci-milliyetçiliğin yıllardır bizzat devlet eliyle palazlandırıldığı, '60'lı yıllarda başlayan toplumsal hareketliliği bastırabilmek ve sermaye iktidarının güçlendirilmesi için bir araç olduğuna değinildi. Bu gerici ablukanın ancak sınıfın örgütlülüğü ve siyasallaşması ile aşılabileceğine dair vurgular yapıldı. 'Hayır' çalışmasının işçi ve emekçileri dinsel-mezhepsel olarak ayrıştırıcı değil, sınıfsal olarak birleştirici olması gerekliliğine dikkat çekildi.

Dinci-gericiliğin etkisi ile işçi ve emekçi kadınların yaşadıkları sorunların derinleşerek arttığına değinildi. Sermaye devletinin her yönüyle örgütlü olduğu ve emekçilerin de bu gücün karşısına örgütlü bir güç olarak çıkması gerektiği tartışıldı.

Sonrasında, süreçle ilgili çalışma ve

gözlemlerin ele alındığı toplantıda, gericiliğin etkisi altında olan emekçi kadınları bilinçlendirmek ve çalışmalara katmak için planlamalar yapıldı. Önümüzdeki süreçte ev toplantıları yapılması ve bildiri dağıtımları planlandı.

Kartal'da ortak yapılan kahvaltı sonrasında açılış konuşması ile başlayan gündem tartışmaları, "Neden 'Hayır' diyoruz?" ve "'Hayır'ı yaymak için biz emekçi kadınlar ne yapabiliriz?" başlıkları altında devam etti.

"Neden 'Hayır' diyoruz?" sorusuna emekçi kadınlar, ilk olarak maruz kaldıkları gericilik üzerinden yanıt verdiler. Şort giyene tekme atılması, hamile kadınların sokakta gezmemesi ve kahkaha atmasının salık verilmesi örnekleri sayıldı. Ayrıca 'Hayır'ı çocukları adına endişeleleriyle bağlantılı bir şekilde ele alan emekçi kadınlar; cinsel istismarın ayyuka çıkması, eğitimin paralı olması, iş olanaklarının azalması konuları üzerinde durdular. Farklı mezhep ve ulusların maruz kaldığı ayrımcılık da kahvaltıda çokça konuşulan ve tartışılan bir gündem oldu.

İEKK adına yapılan konuşmalarda farklı inanç ve kültürlere yönelik tekçi zihniyet anlayışına ya da kadınlar olarak çok yönlü ezilmişlik ve gericiliğe maruz kalınmasına karşı olunduğu gibi asıl olarak tüm bunların arkasında yatan, emek istismarı üzerine kurulu eşitsiz düzen gerçeğine vurgu yapmak gerekliliğinin altı çizildi. İnsanın insan tarafından ezil-

mesinin hüküm sürdüğü bir yaşamda ulus, mezhep, cins temelinin değil işçi-emekçi kimliğinin birleştirici ve sorunları açıcı bir temel olduğu söylendi.

Kahvaltının ilerleyen bölümlerinde tüm siyasal ve gündelik sorunlarda olduğu gibi referandum başlığı üzerine de söz söylemenin önemi ve İEKK olarak 'Hayır'ın nasıl örgütleneceği üzerinde duruldu. Bunun için öncelikle iş yerlerinde, bağlı bulunulan köy derneklerinde, velisi olunan okullarda ve okul-aile birliklerinde, mahallelerde, evlerde toplantılar, panel, seminer vb. çeşitli etkinlikler yapılması kararlaştırıldı. Bu toplantıların, 'Evet' diyenleri taraflaştırma, 'Hayır' diyenleri de "Nasıl bir 'Hayır' denmeli?" konusunda bilinçlendirmek amacıyla örgütlenmesi konusunda hemfikir olundu.

Son bölümde ise somut planlamalar yapıldı. 'Hayır' tutumunu direnişlerle ortaya koyan kamu emekçilerinin İEKK olarak çocuklarla birlikte ziyaret edilmesi planlandı.

Ayrıca aynı köy derneğine üye emekçi kadınlar, referandum gündemiyle ilgili bilgilendirme toplantısı ve bunun öncesinde de ev toplantısı planladılar.

Kahvaltı süresince çocuklarla ayrıca ilgilenildi. Çocukların bir iki kişinin eşliğinde tiyatroya götürülmesi kahvaltıya gelen emekçi kadınların da toplantıya daha aktif bir şekilde katılmasını ve daha uzun süre kalmasını da sağlamış oldu.

Kadın istihdamı azaldı

Kadın istihdamını arttırma yalanı ile gerçekte esnek çalışma modellerini meşrulaştırmaya dönük piyasa sürülen 'projeler' Sosyal Güvenlik Kurumu'nun (SGK) verileri ile bir kez daha çürümüş oldu.

Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) Aralık 2016 verilerinin değerlendirildiği TEPAV istihdam izleme bülteninin yayımlanan 60'ıncı sayısına göre; Aralık 2016'da sigortalı ücretli kadın çalışan sayısı Aralık 2015'e göre 40 bin, imalat sanayide kadın çalışan sayısı ise 20 bin azaldı.

4/a sigortalı ücretli kadın çalışan sayısının Aralık 2016'da Aralık 2015'e göre azaldığı sektörlerin başında 52 bin azalışla bina ve çevre düzenleme faaliyetleri sektörü geldi. Bu sektörü; 22 bin azalışla ormancılık ve tomrukçuluk, 9 bin azalışla giyim eşyaları imalatı, 8 bin azalışla konaklama ve 7 bin azalışla ev içi çalışanların faaliyetleri sektörleri takip etti. Sigortalı ücretli kadın çalışan sayısı en çok azalan ilk 5 sektörde bir de imalat sektörü bulundu. Giyim eşyaları imalatı sektörü, 9 bin azalışla imalat sanayide kadın çalışan sayısı en fazla azalan sektör oldu. Bu sektörü; 7 bin azalışla tekstil ürünleri imalatı, 5 bin azalışla makine ve ekipman kurulumu ve onarımı, bin azalışla metalik olmayan ürünlerin imalatı ve fabrikasyon metal ürünleri sektörleri takip etti.

Antalya ise, 8 bin azalışla, 4/a sigortalı ücretli kadın çalışan sayısı en fazla azalan il oldu. Antalya'yı 4 bin azalışla Adana, 3 bin azalışla İstanbul, Rize ve İzmir takip etti. Aralık 2016'da Aralık 2015'e göre 4/a sigortalı ücretli kadın çalışan sayısında yüzde 1'lik azalış olurken, sigortalı ücretli erkek çalışan sayısında yüzde 1,8'lik azalış oldu. Toplam sigortalı ücretli çalışan sayısındaki azalışın yüzde 18,1'i sigortalı ücretli kadın çalışan sayısındaki azalıştan kaynaklandı.

SİGORTALI ÜCRETLİ ÇALIŞAN SAYISI YÜZDE 1,6 AZALDI

Aralık 2016'da sigortalı ücretli çalışan sayısı bir önceki yılın aynı ayına göre yüzde 1,6'lık azalışla 13 milyon 775 bin oldu. Mevsimsellikten arındırılmış serilere bakıldığında ise Kasım 2016'ya göre sigortalı ücretli sayısının da 34 binlik azalış gerçekleşti.

Yeni Greifler'in, Metal Fırtınalar'ın yolu 'Meslek Liseliler Birliği'nden geçer!

Liselilerin Sesi olarak Meslek Liseliler Kurultayı ile ilgili DLB'li meslek liseliler ile konuştuk...

- 9 Nisan'da Meslek Liseliler Kurultayı gerçekleştireceksiniz. Meslek liselilerin sorunlarını tartışma ihtiyacı nereden kaynaklanıyor?

- Aslında meslek liselilerin sorunlarını tartışmak demek bu toplumda işçi sınıfının yerini tartışmak demektir. Çünkü bu sınıfın genç unsurlarından bahsediyoruz meslek liseliler dediğimizde. Hem işçi olan hem de öğrenci olan bir kesim. Bir meslek liseye sorduğunuzda size derki "Okulda işçi gözüyle bakıyorlar, işyerinde öğrenci." Bundan kaynaklı normal bir liseliden farklı sorunlar yaşıyoruz. Sorun alanlarını kurultayımızda işleyeceğiz ve çözümümüzü ortaya koyacağız. Biz kurultaya giderken iki ana başlık üzerinde duruyoruz. Eğitim ve sömür boyutu. Bir üçüncü ve temel başlığımız ise "birlik."

Sınıflı toplumlar tarihine bakıldığında egemen sınıfların eğitimi kendi çıkarları doğrultusunda kullandığını görürüz. Bugün içerisinde bulunduğumuz sistemde de eğitimin anlamı bundan farklı değildir. Bugün burjuvazi eğitim alanına hem kendi egemenliğini sürdürebilmek için itaatkar bir toplum yaratmanın aracı hem de ihtiyaç duyduğu nitelikli iş gücü ihtiyacını karşılamanın bir aracı olarak bakmaktadır. Gerek liseler, gerekse üniversitelerde verilen eğitim sonucu, burjuvazi ihtiyaç duyduğu nitelikli iş gücü açığını kapatmaktadır. Bu noktada meslek liseleri daha ayrı bir yerde durmaktadır. Meslek liselerindeki eğitim genel liseler ile kıyaslanamayacak kadar nitelsiz ve güdüktür. Genel liselerde eğitim düzeyinin de böyle olduğunu düşündüğümüzde bunun ne kadar vahim bir durum olduğunu görmüş oluruz. Genel kültür derslerinden mahrum bırakılıyor. Fakat üniversite sınavında sorular ağırlıklı olarak gördüğümüz atölye derslerinden değil ilk sene "ayak üstü" anlatılan kültür derslerinden çıkıyor. Bunun kendisi bile meslek liselilerine biçilen misyonu tüm açıklığıyla gösteriyor. Nitelsiz eğitimin farklı birçok boyutu bulunmakta. Paralı olması zaten belimizi büküyor. Bütün alet-edavatları kendimiz alıyoruz. Bunlar ucuz malzemeler de olmuyor çoğunlukla.

Meslek liselerinde yaşadığımız sorun alanlarının diğeri sömür boyutu. Meslek liselerinde önemli ve yoğunluklu olan dersler atölye dersleridir. 10-16 saat boyunca atölyelerde sözde teorik

ve pratik bölümümüzün eğitimi alma- mız gerekirken bizler okul masalarından sponsor olan firmaların yedek parçalarına kadar birçok şeyi üretiyoruz. Ürettiklerimiz üzerinden adına döner sermaye dedikleri fakat bize döndüğünü bir türlü görmediğimiz uygulama ile okul müdürü ve bölüm öğretmenlerimizin ceplerini dolduruyoruz. Yetmiyor bir de büyük firmaların kasalarını dolduruyoruz sadece atölye üretimimiz ile.

Son sınıfta stajyerler olarak bizzat üretimin içerisine giriyoruz. Stajlarda, fabrikada yeri geliyor normal bir işçi gibi makina başına geçiyoruz, yeri geliyor bölümümüzle alakası olmayan birçok işi yapmaya zorlanıyoruz. Bunların yanı sıra parçası olduğumuz işçi sınıfının yaşadığı sorunları bizler de yaşıyoruz. Buna örnek olarak verebileceğim ve en önemli sorunlardan biri ise emeğimizin karşılığını alamamak. Bunun üzerine birçok örnek verilebilir fakat, bu kadarı bile bizi meslek liselilerin yaşadığı sorunlar, diğer liselilerin yaşadığı sorunlardan daha ayrı bir yerde ele almaya itiyor.

- Sermaye sınıfı meslek liselerini "memleket meselesi" ilan ediyor. Peki siz ne düşünüyorsunuz?

- Başta Koç holding olmak üzere birçok kapitalist tekel meslek liselerine ayrı bir önem veriyor. Türkiye'nin en büyük avantajlarından birinin genç nüfusu olduğunu ortaya koyan sermaye, "gelişen teknolojiye ayak uyduracak nitelikli elemanlar" yetiştirebilmek için mesle-

ki-teknik eğitimi piyasa şartlarına göre şekillendiriyor. Diğer yandan da kendi mezarlarının kazıcıları olan işçi sınıfının, gelecekteki uysal-itaatkar mensuplarını yaratmak için meslek liselerine "memleket meselesi" diyorlar. Sermaye meslek liselerine bu şekilde yükleniyorken bizler de "meslek lisesi devrim meselesidir" diyoruz. Bu topraklarda baskıyı sömürüyü ortadan kaldıracak olan işçi sınıfının tarihsel misyonu ve görevleri vardır. İşçi sınıfının en genç unsurları olan meslek liselilerin kendi sınıfının mücadelesinde en ön saflarda yerini almasını sağlamak için "meslek lisesi devrim meselesidir" diyoruz.

Zira siz son dönemlerin en yankı uyandıran işçi eylemlerine bakın. Sermayenin korkusunu ve meslek liselerine yönelimini oradan görebilirsiniz. Biri Greif'tir, bir diğeri ise Metal Fırtına'dır. Bu iki eylemde de dinamik olan genç işçilerdir. Büyük fabrikalara meslek liselerinden mezun değilseniz girmeniz çok zordur. Elbette ki sermaye bunu görüyor ve "memleket meselesi" ilan ediyor. Bizler de bunu biliyoruz ve "devrim" meselesi diyoruz.

- Kurultay hazırlık çalışmalarını aktarır mısınız?

- Aslında meslek liselilerin birliğine yönelik tartışmalar yeni değil. 30 yıllık birikim ve deneyimler var, bugün meslek liselilerin birliğini kurmaya çalışırken en çok bu birikimden faydalandık. Talep- rimizi formüle ederken işçi sınıfının dev-

rimci programı bize yol gösterdi.

Yakın tarihe baktığımızda Filli Boya'da katledilen Oğuzhan Çalışkan süreci ile daha çok yöneldiğimiz meslek liselerinde sadece staj, atölye, üniversiteye gidememe sorunlarından öte işçi sınıfının yaşadığı sorunları bizzat meslek liselilerin yaşadığını sözde iş kazaları adı altında katledildiğini gördük, tanıklık ettik ve bu süreçte önemli deneyimler kazandık. Bu süreç bizim açımızdan çok önemli bir yerde durmaktadır. Bir meslek lisenin, Oğuzhan Çalışkan arkadaşımızın stajda öldürülmesi üzerine anlamlı tepkiler örgütledik. Bugün 8 Mart vesilesiyle solculuk taslayan, emekçinin yanında olduğunu idda eden bir firma Filli Boya. Ancak Oğuzhan'ın ve nice işçinin kanı el- lerindedir. Biz bu süreci gerek o yerelde gerekse de genel çalışma alanlarımızda tepkinin konusu haline getirmeye çalıştık. Firmanın şubelerinin önlerinde, Oğuzhan'ın okulunda, arkadaşları ile bir süreci işlettik. Bu çalışma bizim için bir dönüm noktasıdır.

Bunun yanı sıra iki sene önce gerçekleştirdiğimiz yaz kampında çok verimli tartışmalar yürüttük. Bu tartışmalarla birlikte iki sene önce Ankara'da "Oğuzhan Çalışkan meslek liseliler buluşması", geçtiğimiz sene ise İstanbul'da "Anlatılan senin hikayen! Meslek liseliler buluşuyor" etkinlikleri gerçekleştirdik. Geçtiğimiz yılın başından itibaren Meslek Liselilerin Sesi'ni çıkartıyoruz. Bültenimizin kurultay çalışmaları kapsamında daha da zemine oturacağını ve meslek liselilerin

kürsüsü haline geleceğini düşünüyoruz.

Kurultaya çağrı için elimizde olan materyalleri kullanıyoruz. 10 soruluk bir anketimiz var, bildirilerimiz, bültenimiz, afişimiz ve stickerımız derken her yeri kuşatıyoruz. İki il meclisi ve yerel meclislerimizi de topladık. Kısa ve uzun dönemli hedefler saptadık.

Meslek liseliler, liselilerin içerisinde en fazla gerici örgütlenme ve ideolojinin etkisi altındaki kesim. Yani toplumda işçi sınıfının taşıdığı tüm özellikleri taşıyor. Bundan kaynaklı eğitim çalışmalarımız ayrı bir yerde duracak. Bunu kurultay çalışmamız vesilesi ile önümüze tekrar alacağız.

- 9 Nisan'da gerçekleştireceğiniz Meslek Liseliler Kurultayı'nın ana hedefini de bir kez daha vurgular mısınız?

- Bizler tüm yaşamı boyunca çalışmak zorunda bırakılan işçi ve emekçilerin çocuklarıyız. Bizler hem öğrenciyiz, hem işçiyiz. İşçi-emekçilere dayatılan kölelik koşulları daha lise sıralarındayken bizlere de dayatılıyor, okul sıraları birden atölye tezgahlarına, makina başlarına dönüşüyor. Bir avuç asalak atölyelerde, stajlarda, fabrikalarda onlarca arkadaşımızın canını aldı ve almaya devam ediyor. Bunlar tek tek yaşadığımız sorunlar değil, aksine tüm meslek liselilerin, genelde tüm işçi sınıfının yaşadığı ortak sorunlardır. Bu sorunları yaşarken tek değilsek neden çözüm noktasında tek olalım? Bugün bizlerin gerçek gücü birliktir. Yaşadığımız sorunları da ancak birlikte mücadele ederek çözebiliriz. Bu noktada kurultayımız Meslek Liselilerin Birliği'ni ilan edecektir.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Son olarak şunu ifade edelim. Meslek Liseliler Birliği sermaye düzenine karşı bir savaş ilanidir. Belki çok iddali gelebilir ancak tam anlamıyla böyledir. Çünkü sermayenin çarklarını döndüren işçi sınıfının daha erken bir vakitte bilinçlenme, bir araya gelme ve hakkını arama zeminidir. Bu yanı sıra sadece liselilerin değil sınıfı devrimcileştirme çabasında olan tüm herkesin meselesidir. Onlarca genç bugün sanayinin can damarı olan fabrikalarda staj yapmaktadır. Ve bugünden bizler onları bilinçlendirmek ve örgütlemek için bir çaba içerisine girmez isek sonuçlarının ne olacağı ortadadır. Yarının o büyük işçi işgallerinde, grevlerinde, direnişlerinde sermayenin yanında, bizim karşımızda olacaklardır. Birlik çalışmamız meslek liselilerin sınıf bilinçlerini yükseltme çalışmasıdır aslında. Bundan kaynaklı başta meslek liseliler olmak üzere; torna başında, bant yanında, CNC tezgahında çalışan işçileri de onları örgütleme amacı taşıyan sınıf devrimcilerini de, yani herkesi meslek liselilerin birliğini güçlendirmeye çağırıyoruz. Metal fırtınaların, yeni Greif'lerin yolu meslek liselerinden geçiyor.

“Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için HAYIR” buluşması

25 Mart Cumartesi günü öğlen saatlerinde bir araya gelen DGB ve DLB'liler, Kadıköy'de 9 Nisan günü gerçekleştirilecek 'Meslek Liseliler Kurultayı' çağrılarını gençliğe taşıdı. Bildiri dağıtımı öncesi müzik dinletisi gerçekleştirilirken polis saldırı tehdidinde bulundu. Polisin keyfi saldırı tehdidi kararlı duruşla boşa düştü.

MAHİRLER ANILDI: “ONLAR'A SÖZÜMÜZ DEVRİM OLACAK”

Kilise Meydanı'nda eylem gerçekleştiren DGB ve DLB, Kızıldere katliamını lanetleyerek katledilen devrimcileri andı. Yapılan açıklamada “Bugünün karanlığı Mahirlerin direngenliği ile yırtılır” denildi. Ardından Kadıköy'ün ara sokaklarında çağrılar gerçekleştirilerek ihraçlara karşı direnen KESK üyeleriyle dayanışma yük-

seltildi. Sloganlarla direniş alanına giren DGB ve DLB adına direnişçiler selamlandı.

“ÖZGÜRLÜĞÜMÜZ VE GELECEĞİMİZ İÇİN HAYIR” BULUŞMASI

Ziyaretin ardından “Özgürlüğümüz ve geleceğimiz için HAYIR” buluşması gerçekleştirildi. İlk olarak devlet, yönetim biçimleri, sınıflı toplumların oluşumundan bugüne kadar gelişen süreç anlatılarak rejim krizinin boyutlarına değinildi. Toplumun farklı çıkarılara sahip pek çok kesiminin 'Hayır' dediği bir tabloda, sermaye düzenine 'Hayır' demenin ve işçi sınıfının devrimci politik eksenini savunmanın önemi üzerinde duruldu. Meslek Liseliler Kurultayı'nın son hazırlıkları gözden geçirilirken lise ve üniversitelerden faaliyet ve süreçler aktarıldı.

İstanbul'da meslek liseliler kurultaya çağrıldı

İstanbul'un farklı ilçelerinde yürütülen faaliyetle, meslek liseliler 9 Nisan'da yapılacak kurultaya çağrıldı.

Kadıköy ve Göztepe: Meslek liselerinde anket çalışması ve bülten dağıtımı gerçekleştirildi.

Meslek lisesi önlerinde meslek liselilerin hem okulda hem de stajlarda yaşadığı sorunlar, üniversitelere direk geçişin kaldırılması üzerine soruların yer aldığı anketler yapıldı. Meslek Liselilerin Sesi bülteni meslek liselerinin önlerinde dağıtıldı.

Kartal: Meslek Liselilerin Sesi ve Liselilerin Sesi meslek liselilere ulaştırıldı. Meslek liselerinin etrafına sticker ve afiş yapıldı.

Esenyurt: Kırac Kuruçeşme'de bulunan İMKB Meslek Lisesinin çevresi ve liselilerin yoğun olarak kullandığı yerle-

re kurultay afişleri ve stickerlar yapıldı. Meslek lisesinin çıkış saatinde kurultay çağrı bildirilerinin dağıtımı yapılırken Meslek Liselilerin Sesi dergisi de liselilere ulaştırıldı.

Ümraniye: Sarıgazi, Demokrasi Caddesi ve Kazım Karabekir bölgelerine kurultay afişleri yapıldı. Sancaktepe ve Çekmeköy'deki meslek liseleri önünde anket yapıldı. Meslek Liselilerin Sesi bülteni ve bildirilerin kullanıldığı çalışmada okul çevrelerine etkinlik çağrı afişleri ve stickerlar yapıldı.

Küçükçekmece: 28 Mart Salı günü Sefaköy Merkez'de ve meslek liselileri çevresinde yaygın olarak kurultay afişleri ve stickerlar yapıldı. Meslek liselerinin çıkışlarında kurultay çağrı bildirileri dağıtılarak stickerlar yapıldı.

Koç Üniversitesi saldırıları tırmandırıyor

Koç Üniversitesi'nde "Akademi biat etmez" şiarıyla yapılan eylemle saldırılara karşı dayanışma yükseltildi. Öğrenci, işçi, asistan ve öğretim üyelerinden oluşan Koç Üniversiteliler Dayanışması'nın yaptığı eylem bahanesiyle 10 öğrenciye soruşturma açan yönetim, bir süre de eylem ve etkinlikleri yasakladı.

Öğrenciler hakkında hangi gerekçeyle

le soruşturma açıldığı ve 10 öğrencinin neye göre belirlendiği bilinmezken soruşturma açılan öğrenciler arasında, ihraçlara karşı eylemin yapıldığı gün okulda bulunmayan bir öğrencinin de yer aldığı belirtildi.

Bu ise saldırının, yönetim-kolluk güçleri işbirliğiyle fişlenen öğrencileri hedef aldığını gözler önüne serdi.

Teslimiyet soysuzlaştırıyor...

Filistin'de tek seçenek direniştir!

Emperyalistlerle bölgedeki işbirlikçilerinin fitilini ateşlediği savaşların yarattığı yıkımlar, Filistin davasının son yıllarda gölgede bırakılmasına zemin hazırladı. Oysa ne siyonist İsrail rejiminin fütursuz saldırıları son buldu ne de Filistin halkı militan direnişten vazgeçti. İsrail'in toprak işgali ve cinayetleri aralıksız sürerken direniş de Gazze'de, Batı Şeria'da, Kudüs'te farklı yöntemlerle devam ediyor.

UZLAŞMACILIĞIN UTANÇ VERİCİ ÇÖKÜŞÜ

Filistin halkı ile işgalci İsrail arasındaki çatışmada net bir tutum almaktan imtina eden Batı Şeria'daki Mahmud Abbas yönetimi, teslimiyeti alçaltıcı bir noktaya vardırdı. Emperyalist/siyonist güçlerle pazarlık yaparak çözüme ulaşabileceği vehmine kapılan bu yönetim, Filistinli devrimcileri katleden siyonist rejimle suç ortaklığı yapabilecek noktaya kadar düştü.

İradesiz Abbas yönetiminin İsrail'le suç ortaklığı yeni değil. ABD'den barış bekleyen bu yönetim, yıllardan beri Filistinli devrimcileri tutukluyor. Bu alçaltıcı icraatla yetinmeyen Abbas yönetimi, direnişte öne çıkan liderlerin siyonist rejim tarafından katledilmesine de çanak tutuyor. Bu suç ortaklığının son örneği, İsrail işgal güçlerinin FHKC'nin gençlik liderlerinden Basil el-A'rac'ın Ramallah'ta katledilmesi oldu.

Bu suç ortaklığı, uzlaşmacı Abbas yönetiminin utanç verici bir çöküşün eşiğinde olduğunu gözler önüne serdi. Emperyalistlerden Filistin halkına yarar gelmeyeceği, siyonist İsrail'in uzlaşmaya değil yayılmacılığa dayalı bir politika izlediği yüzlerce kez kanıtlanmışken, teslimiyetçi çizgide ısrar eden Abbas yönetimi, gelinen yerde Filistin halkının cellatları elinde bir oyuncağa dönüşmüş bulunuyor.

YÖNETİM TESLİMİYETÇİ, HALK DİRENİŞTEN YANA

Ramallah'ın tanınmış devrimci şahsiyetlerinden biri olan El-A'rac cinayetiyle suç ortaklığı yapan Abbas yönetimi, kitlesel gösterilerle protesto edildi. Batı Şeria kentlerinde yapılan gösterilerde Abbas'ın istifası talep edildi. Hamas ile Abbas yönetiminin yarattığı bölünmeye son verilmesini de isteyen göstericiler, teslimiyete karşı çıkarak direniş şiarlarını yükselttiler.

Abbas yönetimi direnişe karşı çıkıp uzlaşmada ısrar ederken, Filistin halkının

ezici çoğunluğu direnişten başka seçenek bulunmadığının farkındadır. Zira 70 yıldan beri ırkçı-siyonist rejimin yıkım ve katliamlarına maruz kalan bu halk, düşmanını çok iyi tanıyor. Bundan dolayı Abbas yönetiminin teslimiyetçi çizgisine itibar etmeyen Filistin halkı, silahlı veya silahsız her türlü direnişi, işgalden kurtulmanın olmazsa olmaz koşulu kabul ediyor. Devrimci gençlik liderlerinden El-A'rac'ın katledilmesine karşı yapılan protesto gösterilerinde kitlelerin dışa vuran militan öfkesi, işgal devam ettiği sürece bu halkın direnişten vazgeçmeyeceğini bir kez daha ispatlamıştır.

“ŞER ÜÇLÜSÜ” DİRENİŞİ KIRMAK İÇİN ÇABALIYOR

Filistin direnişi sadece İsrail'i değil ABD emperyalizmi ile bölgedeki işbirlikçilerini de rahatsız ediyor. Başta “şer üçlüsü” (AKP iktidarı, Suudi Arabistan, Katar) olmak üzere ABD işbirlikçisi bütün rejimler, Filistin halkının direniş iradesini kırmak için kirli oyunlar çeviriyorlar.

Cihatçı barbarları halkların üstüne salan ABD ile “şer üçlüsü”, Suriye'ye savaş ilan ettikleri günden beri Filistin davasını unutturmak için çalışıyorlar. “Esas düşman İran, İsrail müttefikimiz” propagandası yapan bu koalisyon tehditten rüşvete, şantajdan yalan vaatlere, mezhep ayrımcılığından savaş kışkırtıcı-

lığına kadar pek çok araç, yol ve yöntem kullanıyor. Emperyalist/siyonist güçlere verdikleri hizmeti mezhep savaşı kılıfına uydurmaya çalışan bu rejimler, direnişin en büyük düşmanlarıdır aynı zamanda.

AKP iktidarı İsrail nezdinde prestij kazanmak için Hamas'ı siyonistlerle işbirliği yapmaya zorlarken, körfez şeyhleri ise siyonist şeflerle birlikte poz vermekten çekinmiyorlar. “Sünni eksen” kurmaya çalışan Amerikancı rejimler, siyonist İsrail'i de bu eksene katıyorlar. Bu ise “Sünni eksen” değil, olsa olsa “Siyonist-Sünni eksen” olabilir. Esas düşmanın İran olduğu ilan edilse de, öncelikli hedefin Ortadoğu'daki ABD/İsrail karşıtı direniş damarını kurutmak olduğu biliniyor.

DİRENİŞ EĞİLİMİ GÜÇLENİYOR

Suriye'ye savaş ilan etmelerinin temel nedenlerinden biri, Esad yönetiminin Filistin ve Lübnan direniş hareketlerine destek vermesidir. Nitekim geçen yıllarda Suriye savaşıyla ilgili konuşan İsrail Başbakanı da, “Esad, İsrail'le barış yapmanın bedelini ödüyor” demişti.

Suriye'de dinci-mezhepçi bir rejim kurabilselerdi hem Lübnan hem Filistin direnişi için işler çok daha zor olacaktı. Zira o durumda hem direniş hareketlerine verilen destek kesilecek hem cihatçı çetelerin dolaysız saldırılarına maruz kalacaklardı. Oysa Suriye'yi yakıp yıksalar

da direniş hareketlerini zayıflatmayı başaramadılar. Tersine direniş eğilimi altı yıl öncesine göre çok daha güçlü hale geldi.

Direniş hareketlerinin güçlendiği hem İsrail hem ABD tarafından da itiraf ediliyor. Siyonist rejimin artık direniş hareketlerini yenemeyeceği, dolayısıyla süreci savaş ilan etmeden idare etmek gerektiği emperyalist/siyonist şefler tarafından dile getiriliyor. Belirtelim ki, “Siyonist-Sünni eksen” oluşturma çabalarının bir nedeni de, direnişi kırma rolünü İsrail'den alıp “Sünni-Müslüman” rejimlere devretmektir.

Emperyalist/siyonist güçlerle “şer üçlüsü” halen Suriye, Irak, Yemen ve Libya'da devam eden savaşların esas sorumlularıdır. Bu savaşları uzatmak için ellerinden geleni yaparken, yeni cephe-lerin açılmasını da kışkırtabilirler. Halen Ortadoğu halklarının başındaki en büyük musibet bu rejimlerin icraatlarıdır. Ancak buna rağmen ne kadar çırpınırlarsa çırpınsınlar direniş hareketlerini tasfiye etme, halkların direnme kararlılığını kırma gücünden yoksunlar. Emperyalist/siyonist saldırganlıkla “şer üçlüsü” himayesindeki cihatçı barbarlar var olduğu sürece direniş de olacaktır. Bu gericilik odaklarını yenilgiye uğratarak, halkların kardeşçe yaşayabileceği bir Ortadoğu yaratmanın direniş ve mücadeleden başka bir yolu da yoktur.

Yemen'den yansıyan barbarlık tablosu

Yemen'de yıllara yayılan siyasal ve toplumsal istikrarsızlık, 2011 "Arap Baharı" döneminde ayaklanmaya dönüşmüş ve Husiler de bu ayaklanmaya etkin bir şekilde katılmışlardı. Sonraki süreçlerde sürekli gelişen Husiler, 2014 yılına gelindiğinde on binlere varan silahlı bir güce ulaşmışlardı.

El Kaide ile girdikleri çatışmalardan da büyük başarılarla çıkan Husiler, 2014'ün sonlarına doğru devlet başkanı Mansur Hadi'den Yemen'deki farklı inançları da temsil eden bir hükümet kurulmasını istediler. Yanı sıra benzinin ucuzlatılması ve yoksullardan alınan vergilerin kaldırılması gibi ekonomik talepler öne sürdüler ve Hadi'yi hükümeti dağıtmaya ve benzin fiyatlarını yüzde 30 kadar indirmeye mecbur bıraktılar. Bu kazanımları da yetersiz bulan Husiler, mücadeleyi derinleştirerek sürdürdüler.

Dünyanın en yoksul ülkelerinden biri olan Yemen'in en yoksullarını oluşturan Husiler, gelir dağılımında büyüyen uçuruma ve yoksulluğa, ölümlere yol açan gıda yetersizliğine, zamlara ve işsizliğe, tüm bunları tamamlayan yolsuzluk ve rüşvete karşı net bir mücadele platformuna da sahiptiler. Husilerin ekonomik ve demokratik bütünlük oluşturan talepleri ve buna uygun duruşları, Şii mezhepsel kimliğe sahip olmalarına rağmen, Sünni mezhepten emekçilerle güçlü bir şekilde birleşmelerini ve onlarla ittifak kurabilmelerini sağlamıştı.

Yukarıda sıralanan ekonomik ve siyasi talepler için mücadele eden Husiler zamanla ciddi bir toplumsal-siyasal ve askeri güce ulaşmayı başardılar. Bu durum emperyalistleri ve körfez gericiğini harekete geçirdi. Şii kimlikleri nedeniyle İran'la ilişkilendirilen Husiler, ABD ve Avrupalı emperyalistlerin, Körfez İşbirliği Konseyi'nin, İsrail ve Türkiye gibi her türlü kirli ve kanlı işlerin uzmanı olan devletlerin hedefi haline geldiler.

Husiler tarafından 2015'in ilk aylarında Cumhurbaşkanı Abdurabbu Mansur Hadi ile Başbakan Halid Mahfuz Bahhah liderliğindeki hükümet istifaya zorlanmış, Şubat 2015 itibarıyla de yönetime el konulmuş ve "Devrim Komiteleri"nin yeni bir parlamento kurmakla görevlendirildiği ilan edilmişti.

Bu gelişmeler üzerine Yemen yöneticileri tarafından Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi ve Arap ülkeleri müdahaleye davet edilmişti. İran'a büyük bir darbe fırsatı yakalayan Suudi Arabistan; Mısır, Ürdün, Katar, Kuveyt, Birleşik Arap Emirlikleri, Bahreyn, Fas ve Sudan'ı da

yanına alarak Husilere karşı bir koalisyon oluşturmuş ve hep beraber Yemen'e kapsamlı bir saldırı başlatmışlardı. ABD, İngiltere, Fransa, Belçika ve Türkiye gibi ülkeler Suudi Arabistan öncülüğündeki koalisyonu askeri, siyasi, lojistik ve istihbari destek sunmuştu ve halen de sunmaktadırlar.

Emperyalistlerin desteğinde ve Suudi Arabistan öncülüğünde girilen saldırı-ganlıkla kanlı iç savaş tüm vahşetiyle yeni bir düzey ve biçim kazanmış, Yemen, açlık, kıtlık ve katliamlarla yüz yüze kalmış oldu. Emperyalistlerin ve Suudilerin öncülüğündeki barbarlık, okulları, hastaneleri, camileri, yerleşim binalarını, yardım merkezlerini ve alt yapıları hedef alarak, katliam ve her türlü felaket ve korkunç yıkımlara yol açmış oldu.

BİRLEŞMİŞ MİLLETLERİN KATLIAM, FELAKET VE VAHŞET RAPORLARI

Yemen'de ikinci yılını dolduran iç savaşa ilişkin bugüne kadar bir dizi rapor yayınlayan Birleşmiş Milletler (BM), geçtiğimiz haftalarda buna bir yenisini ekledi. BM'nin her konuda olduğu gibi Yemen'deki gelişmelere ilişkin periyodik raporlar yayınlaması adettendir zaten. Burada, son rapordan hareketle, 2015'ten bugüne kadar çeşitli aralıklarla yayınlanan raporlardan yansıyan barbarlıkların özet tablosunu sunmak dahi durum hakkında fikir edinmek için yeterli olacaktır.

Yayınlanan son raporda iki yıllık savaşta 4 bin 773 sivilin öldüğünü, 8 bin 272 sivilin de yaralandığını bildiren BM İnsan Hakları Yüksek Komiserliği, iç savaşın son 3 ayında şiddetin dozunun giderek arttığını belirtiyor. Sadece son bir ayda koalisyon savaş gemilerinin bombardımanı ve hava saldırıları sonucu 106 sivilin yaşamını yitirdiği bilgisinin payla-

şıldığı açıklamada, ayrıca halkın yüzde 82'sini oluşturan 21 milyon kişinin de acil insani yardıma ihtiyaç duyduğu vurgulanıyor.

Büyük bir insan kaybına ve her türlü yıkıma yol açan savaşın ekonomiyi de yerle bir ettiği, 2016 yılının son aylarındaki BM raporuna da yansıyor. Yemen'de tahıl ithalinin durmasının, nüfusun büyük çoğunluğunu bir süredir tehdit eden açlığa yeni boyutlar kazandıracığını belirten BM'nin Yemen'deki yardım çalışmalarının koordinatörü Jamie McGoldrick, "Şu anda ülkenin her yerinde çocuklar ölüyor", "2017 başlarında çok büyük sorunlarla karşı karşıya geleceğimizi biliyoruz" demişti. BM aynı tarihteki raporunda Yemen'de bir buçuk milyon çocuğun açlıkla yüz yüze olduğunu, 370 bininin yetersiz beslenme yüzünden bağışıklık sistemlerinin çöktüğünü duyurmuştu. BM'nin 2017 yılının geçen aylarına dair tahminlerine göre ise her 10 çocukta 8'i yetersiz besleniyor ve her 10 dakikada bir çocuk ölenebilir hastalıklardan dolayı yaşamını yitiriyor. Yine aynı tarihlerdeki BM rakamlarına göre Yemen'de 7 milyon insan aç ve 21 milyon insan ise düzenli olarak yeterli gıdaya ulaşamıyor.

Mart 2017'de BM Gıda Ajansı, Suudi rejiminin kesintisiz saldırılarının devam etmesi ile beraber, Yemen'de 17 milyon kişinin gıda sorunuyla yüz yüze olduğunu bildiriyor. BM genel sekreterinin "İnsan Yardımları Yardımcısı", yaptığı açıklamada açlık ve kıtlık tehlikeleri ile karşı karşıya olan ülkelere biri olan Yemen'de kıtlıktan etkilenip açlık sorunu yaşayanların sayısının Şubat ayında Ocak ayına göre 3 milyon kişi arttığını bildirmişti. Tüm bunlara rağmen Birleşmiş Milletlerin henüz Yemen'i "açlık felaketi" bölgesi ilan etmediği ve bunun da tepkilere konu olduğu biliniyor.

YEMEN'DEKİ VAHŞETİN VE İŞLENEN SUÇLARIN ORTAĞI BM

Birleşmiş Milletler, Emperyalist haydutların desteğindeki Suudi Arabistan'ın Yemen'de işlediği tüm savaş suçlarına ortak. Yemen'de işlenen cinayetler, bu ülkede acımasızca gerçekleştirilen katliam ve yıkımlar ve akıtılan kanlar, Riyad rejiminin yanı sıra ABD ve batılı emperyalistlerin olduğu gibi, onların suç ortağı olan BM'nin de gerçek yüzünü bir kez daha ortaya çıkarmış oldu.

BM'nin tüm kurum ve kuruluşlarıyla emperyalistlerin kölesi olduğu ve onlar tarafından nasıl yönlendirildiği sayısız icraatları üzerinden bilinmektedir. Yemen'de on binlerce kişinin BM ofisinin kapısına dayanması da bu bilinen gerçeklerin bir sonucudur. Ayrıca bu kurum tarafından Yemen'deki insani kayıplar ve öteki korkunç yıkımlar hakkında yayınlanan raporlar da ancak gerçeklerin sadece bir bölümünü yansıtmaktadır.

Suudi Arabistan'ın Yemen'de işlediği cinayetler, katliamlar ve her türlü savaş suçları 2 bin 568'i çocuk olmak üzere 12 binden fazla kişinin ölümüne neden olmuş, bir buçuk milyonu çocuk olmak üzere 7 milyon insanı açlıkla, 21 milyon insanı ise düzenli olarak yeterli gıdaya ulaşamamakla yüz yüze getirmiş ve çok yönlü yıkımlara yol açmış bulunuyor.

Birleşmiş Milletler, tüm bunları "üzüntü ve acı verici" gibi hümanist ikiyüzlülükler sergilemek ve "şaşınlıkların" dile getiren "dehşet" raporlar hazırlamak dışında boş gözlerle izliyor. Dolayısıyla da ABD ve batılı emperyalistlerin destek sunduğu Suudi Arabistan ve onun öncülüğündeki işbirlikçiler takımının Yemen'de işlediği tüm suçların sorumluluğunu taşıyor.

Suriye'de yeni kanlı planlar

D. Yusuf

Suriye'deki kanlı iç savaş yedinci yılına girdi. Bu yıkıcı savaş gerçekte ABD ve İsrail'in ortak yapımı bir savaştı. ABD'nin bölgedeki en azılı işbirlikçileri olan Türk sermaye devleti, Suudiler ve Katar'ın da her türlü desteği ile, ama esas olarak dünyanın çeşitli yerlerinden devşirilmiş, çağdışı cihatçı çeteler tarafından yürütüldü. Vekalet savaşı olarak kodlanan bu savaşın amacı ve hedefi, Irak ve Libya'da olduğu gibi, İsrail karşıtlığı ve ABD'ye mesafeli duruşu ile bilinen Suriye'yi de etnik ve mezhepsel temelde fiilen parçalamak ve güçten düşürmek, Beşar Esad'ı ve rejimini tasfiye etmektir. Bu, aynı zamanda Suriye'nin, Rusya'nın bölgedeki yegane etkinlik alanı olmasına son vermek demektir.

Öte yandan bu plan İsrail'i bir nevi bölge çapında rahatlatma planıydı. Bu savaşı vesile ederek, en başta Filistin kurtuluş mücadelesi olmak üzere, bölgeyi ilerici ve devrimci dinamiklerden tümüyle arındırmak, bölgeyi tümüyle ABD ve İsrail'in hakimiyetindeki bir coğrafya haline getirmek istiyorlardı. Ne var ki ABD ve İsrail patentli bu savaş planı hedefine ulaşamadı.

Bir süredir ABD, AB, Rusya'sı ve bölgedeki işbirlikçileri çok yönlü yeni bir hareketlilik içindeler. Tümüyle kirli ve karanlık amaçlarla bir araya geliyor, karanlık ofislerde yeni savaş planları hazırlıyorlar.

KARANLIK GÜÇLER VE KIRLI OYUNLAR

Bölgede bu yönlü bir hazırlığın başını çekenler, bir kez daha, Türk sermaye devleti, Suudiler ve Katar gericiğidir. Bu "şer üçlüsü" günümüzde yeni oyunlar peşindedir. Şubat ayında, Suriye kökenli 50 Arap aşiret liderinin Urfa'nın Harran ilçesinde yaptığı toplantı ve bu toplantıda dile getirilenler bu durumun en son örneğini oluşturuyor.

Basına yansıyan bilgiler şöyle: 50 Arap aşiretini temsil ettiklerini iddia eden bu zevat Rusya ve İran'ı işgalci güçler olarak niteliyor ve bu işgale son vermek iddiasında bulunuyorlar. Bu amaçla, adı "El Cezire ve Fırat Aşiretleri ordusu" olan bir ordu kurduklarını ya da kuracaklarını belirtiyor, hedeflerini ise Baas rejimine son vermek, Esad'ı devirmek, Suriye'yi IŞİD, PKK/PYD ve Hizibullah "teröründen" arındırmak olarak açıklıyorlar.

Hemen belirtelim ki "aşiret ordusu" kurmak, ilk kez başvurulmuş bir girişim değildir. Urfa da bu türden bir toplantıya ilk kez ev sahipliği yapıyor değil. Bilindiği

üzere Rojava'nın önemli kantonlarından biri olan Afrin, Urfa'nın tam karşısındadır. Dolayısıyla, Urfa'nın dün, ama özellikle bugün, bu türden girişimlerin, toplantıların ve kirli ve karanlık planların yapıldığı bir yer olması son derece manidardır. Ve neresinden bakılırsa bakılınsın, bu girişimler toplamında dosdoğru Kürtlerin kazanımlarını, somut olarak da Rojava'daki fiili özerk oluşumu hedeflemektedir. Bu girişim sahiplerinin hedeflerinden birinin de IŞİD'i Suriye'den temizlemek olduğu şeklindeki açıklamaları ise, aşağılık bir yalandan ibarettir.

Öte yandan söz konusu aşiret ağalarının, iddia edildiği türden toplumsal bir desteği bulunmamaktadır. Çoğu tuzu kuru Arap zengini olup, aşiret ordusunu oluşturanlar da Barzani'nin peşmergeleleri cinsinden paralı askerlerdir.

Bilindiği gibi Türk sermaye devleti, Suudiler ve Katar'dan oluşan "şer üçlüsü" her zaman cihatçı çeteleri destekledi. Bu arada, Türkiye'nin özellikle Hatay ve Urfa sınırı bu ölüm makinelelerinin cirit attığı yerler haline geldi. Urfa ve Antep'te IŞİD militanları ile karanlık toplantı ve planlar yapıldı. Bu cinayet çetesi İstanbul ve Ankara olmak üzere, Türkiye'nin metropollerinde büyük katliamlar gerçekleştirdi. Hepsinin arkasında MiT ve polis, demek oluyor ki Türk sermaye devleti vardı. Yakın günlerde Urfa-Harran'da gerçekleştirilen Suriyeli aşiret, daha doğru bir tanımla savaş ağaları toplantısı ve "El Cezire ve Fırat aşiret ordusu" girişiminin arkasında ha keza Türk sermaye devleti ve dümenindeki dinci-gerici AKP iktidarı vardır.

"ŞER ÜÇLÜSÜ" NÜN TÜM ÇABALARI BOŞUNADIR

Türk sermaye devleti Cerablus sefe-

rinden umduğunu bulamadı. Bu topraklara ABD ve Rusya gibi emperyalistlerin izni ile adım atmıştı. Harekatının sınırları belirlenmiş, izni de süreliydi. Zamanı geldiğinde ya da sınırları aştığında ister istemez kendisine "geri dön" denecekti. Gelişmeler hemen hemen bu yönde seyretti ve seyrediyor. Türk sermaye devletinin bölgede işgalci güç olarak nitelenen ordusu, IŞİD ve diğer çetelerden devşirilmiş ÖSO adlı çete ordusu, sahaya adım atar atmaz belirlenen sınırların ötesine sızmaya çalıştı. YPG mevzilerini bombaladı. Kürt köylerine baskınlar yaptı. Menbic'e yürümek istedi. YPG ile çatışmanın eşiğinden ancak ABD'nin müdahalesi ile geri döndü.

ABD'ye YPG ile ilişkilerine son vermesi için tacizlerde bulundu. Musul seferine, ardından Rakka seferine katılmak istediğini bildirdi. İşgalci bir güç olarak konuşlandığı Irak-Başıka'da provokasyonlara başvurdu. Merkezi Irak hükümeti ile büyük gerilimler yaşadı. Ancak, Obama başkanlığındaki ABD'den gerekli desteği alamadı. Musul seferi yine bir hayal olarak kaldı. Rakka için düşünülmeyeceği bildirildi. Rusya'nın izni ile ve sonra terk etmek koşulu ile ancak El Bab'a girebildi. Bununla teselli olmaya çalıştı. Nedir ki ötesine gidemedi, El Bab'da çakıldı kaldı.

ABD'den gerekli desteği alamayınca Rusya ile işbirliğine yöneldi. Putin'in her istediğini yapar hale geldi adeta. Rusya'nın yardımıyla ilişkide olduğu cihatçı çeteleri Halep'ten çıkarmak karşılığında Suriye sahasında kalması ve siyasi çözüm arayışlarına dahil olması sağlandı. Birlikte Astana görüşmelerini düzenlediler. Kırılğan olduğu baştan belli ateşkes ilan edildi. Ne var ki daha ikinci etabında, Cenevre Görüşmeleri gibi bu görüşmelerden de gerçek bir çözüm çıkmadı. İkinci etabında sabote edildi, Cenevre

macerası ile aynı akıbete uğradı.

Türk sermaye devleti tüm umudunu bu kez ABD'nin yeni başkanı Trump'a bağladı. Fakat Trump'lı ABD, YPG ile ilişkilerini devam ettirdi. Türk sermaye devleti Rakka'dan sonra Menbic'e yürümek istedi, karşısına Rusya ile ortaklaşa olarak ABD dikildi. Kendisine tekrar tekrar "YPG'yi terörist olarak görmüyoruz. Rakka operasyonunu YPG'nin de bileşeni olduğu SDG ile birlikte yapacağız. SDG ile birlikte operasyona katılacaksanız gelin. Tersi durumda operasyona zarar vermekten vazgeçin yeter" denildi. El Bab ve çevresine ise Suriye rejim güçleri konuşlandı. Menbic'de bir de ABD ve Rusya bayrakları dalgalandırıldı. Ardından, ABD ve YPG güçleri aynı anda paraşütlerle Rakka'ya iniş yaptılar. Bunu Rusya'nın Afrin kantonuna girişi ve mevzilenmesi adımı izledi. Geline yerde Rusya'nın Türkiye'nin kulağına usulca(!) "Amaç hasıl oldu, El Bab'a girildi. Artık zamanı geldi. Türkiye'ye geri dönün" diye fısıldadığı söyleniyor.

GELİNER YER ACZ VE ÇARESİZLİĞİN EN DİP NOKTASIDIR

Özellikle Türk sermaye devletinin yaşadığı durum tam bir acz ve çaresizlik durumudur. El Bab, deyim uygunsa, an itibarı ile adı gibi bir kapı değil, çıkışı olmayan bir kapan olmuştur sermaye devleti için. Bu kirli devletin Kürt sorunu ile şekillendirilen Suriye politikası defalarca iflasla sonuçlandı. Her defasında daha büyük çıkmazlara saplandı. Üstüne üstlük şimdi de onu bu çıkmazlardan çekip alacak bir stratejisi bulunmamaktadır. Demek oluyor ki yolun sonuna gelinmiştir. Bulunulan yer de acz ve çaresizliğin en dip noktasıdır.

Türkiye'nin gerici egemenleri bu acz ve çaresizlikle, Rakka'da ve İdlib'de tedirginlik içinde bekleyen IŞİD, Ahrar'u Şam ve El Nusra çetelerine yeniden dönmüş bulunuyorlar. Astana görüşmelerinin sabote edilmesi bunun ifadesidir ve arkasında tartışmasız olarak "şer üçlüsü" vardır. Bu çetelerin yeniden sağa sola saldırılarının gerisinde bu üçlü durmaktadır. Fransa, Belçika ve Almanya'da gerçekleştirilen IŞİD imzalı saldırılarda olduğu gibi, Londra'daki saldırının arkasındaki güç de bu üç kirli ve karanlık devlettir. Urfa'daki aşiret ağaları toplantısı ve aşiret ordusu girişi ise acz ve çaresizlikle başvurdukları kirli oyunlarının yeni bir halkasıdır. Ama nafi! Dünküler gibi yenilerinin başı şansı da bulunmamaktadır.

BİR-KAR'dan Almanya'da referandum gündemli paneller

Almanya'nın Frankfurt, Dortmund ve Bielefeld kentlerinde, İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR) tarafından, 24 Mart Cuma ve 26 Mart Pazar günleri referandum gündemiyle ilgili paneller düzenlendi. Temel Demirel ve BİR-KAR temsilcisinin konuşmacı olduğu paneller, devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ile başladı.

"REJİM DEĞİŞİYOR"

BİR-KAR'ın örgütlediği panellerde konuşan Temel Demirel "16 Nisan'da 'Evet' de çıksa 'Hayır' da çıksa Türkiye'de rejim değişiyor" tespitinde bulunarak bu değişimin ekonomik, siyasal ve toplumsal

olarak adım adım nasıl gerçekleştiğini anlattı. 'Evet' çıkması durumunda bugün fiilen uygulanan her şeyin yasal bir forma kavuşturularak meşrulaşacağını ve daha da pervasızlaşacağına vurgu yapan Demirel; yasama, yürütme ve yargı ayaklarında nelerin değişeceğini somut örneklerle açıkladı.

"BELİRLEYİCİ OLAN MÜCADELEDİR"

BİR-KAR temsilcisi ise yaptığı konuşmalarda referandumda 'Hayır' çıkmasının işçi ve emekçiler için önemli bir moral kazanım olacağını belirtti fakat sonuç ne olursa olsun önemli ve belirleyici olanın mücadele olduğuna vurgu yaptı. Ge-

linen yerin, burjuva düzeninin evriminin bir sonucu olduğunu belirten temsilci, "Bizim amacımız ne demokratik cumhuriyet ne de ulusal cumhuriyettir. Bizim amacımız tüm bunları aşan ve demokrasinin en ileri örneği olan işçi-emekçi cumhuriyeti, yani sosyalist bir cumhuriyettir" dedi.

Bu hedefin gerçekleşmesi için de işçi sınıfı ve emekçilerin devrimleştirilmesi çabasını yükseltmek ve bunu proletarya devrimiyle taçlandırmak gerektiğini belirten temsilci, bunun da ideolojik, sınıfsal ve örgütsel bütünsel bir bakışın ürünü olduğunu söyledi.

İsviçre'de "Nekane'ye özgürlük" talebi haykırıldı

İsviçre'de tutuklu bulunan ve İspanya'ya iade edilmesine karar verilen Baskı kadın tutsak Nekane Txapartegi için 24 Mart Cuma akşamı İsviçre'nin Zürih, Bern ve Basel kentlerinde protesto gösterileri düzenlendi.

"Nekane'ye Özgürlük Platformu"nun çağrısı ile Bern, Basel ve Zürih kentlerinde sokağa çıkan yüzlerce kişi Nekane'nin İspanya'ya iadesini engellemek ve serbest bırakılmasını sağlamak amacıyla eylem yaptı. Nekane şahsında insan hakları ihlallerinin protesto edildiği eylemde politik tutsakların serbest bırakılması talebi yükseltildi. Nekane'nin serbest bırakılması için protestoları yaygınlaştırarak sürdürme çağrısı yapıldı.

Sözde insan hakları ve hukukun üs-

tünlüğü ile övünen İsviçre devleti, 6 Nisan 2016'da gözaltına alarak İspanya'ya iade etmek üzere alıkoymuştu Nekane hakkında geçtiğimiz günlerde iade kararı vererek yeni bir insan hakları ihlaline daha imza atmıştı.

2007 yılında Asteasu kasabasında belediye meclisi üyesi olan Nekane, 2009 yılında İspanya polisi ve sivil paramiliter güçlerce gözaltına alındı. Gözaltında işkencelerden geçirilerek cinsel saldırılara maruz kalan Nekane'ye, işkence altında zorla kendisinden duyulmak istenen bir ifade imzalatıldı. Dava devam ederken geçici olarak serbest kalan Nekane gözaltında maruz kaldığı işkence ve cinsel saldırıları belgeleyerek işkence altında alınan ifadesini reddetmesine rağmen,

bunlar dikkate alınmayarak hasır altı edildi.

Bunun ardından geçtiğimiz yıl da İsviçre'de gözaltına alınarak tutuklanan Nekane hakkında ETA üyesi olduğu iddiasıyla 7 yıla yakın hapis cezası verilerek Avrupa çapında tutuklama kararı çıkarılmıştı.

Paris'te polis cinayeti ve protestolar

Fransa'da OHAL uygulamaları ve polise verilen son yetkilerle uygulanan şiddet günden güne daha da artarak dizginlerinden boşalıyor.

Asya kökenlilerin yoğun olarak yaşadığı Paris 19. bölgede 26 Mart Pazar akşamı komşuların çağırması sonucu Shaoyo Liu'nun oturduğu evin kapısını kırarak içeri giren polis, 56 yaşındaki adamı vurarak öldürdü.

Pazar gecesi yaşanan Shaoyo Liu cinayetinin ardından çoğunluğu Asya kökenli yüzlerce kişi Paris 19. bölgedeki polis karakoluna yürüdü. Pazartesi akşamı, adalet talep etmek için toplanan yüzlerce kişiye polisin azgınca saldırması sonucu çatışmaların yaşandığı, bir polis aracının ateşe verildiği, 35 kişinin gözaltına alındığı bildirildi.

Eylemler Salı akşamı da devam etti. Yüzlerce kişinin toplandığı eylemde gözaltına alınanların serbest bırakılması talep edildi. Polis ise kitleye gaz bombaları ile saldırdı.

Fransız Guyana'sında genel grev

Fransa ulusal elektrik şirketi EDF, hastane çalışanları, karayolları, havayolları, tarım işçileri, Kourou uzay üssünde çalışan işçi ve emekçiler 20 Mart gününden beri grevdeler. Ülke'deki sendikalardan FO, I CDTG ve UTG zorunlu yıllık müzakerelerin yeniden açılmasını talep ettiler.

Gerçekleşen blokaj eylemleri sonucu Cayenne, Kourou, Saint Laurent, du Maroni kentlerinde hayatın felç olurken Kourou uzay üssünden fırlatılması planlanan uyduların ise ertelendiği, üssün polis ve ordu tarafından kuşatıldığı belirtiliyor.

İşsizliğin %20'den fazla olduğu, suç oranının ise %60'ları geçtiği belirtilen Guyana'da işçi ve emekçilerin asıl öfkesinin, sömürgeci Fransız devletinin her ay füze uçurmak için milyarlarca avroluk bütçe ayırırken, eğitim, sağlık, tarım, kamu sektörü gibi alanlara bütçe ayırmamasına olduğu dile getiriliyor.

“Genç Karl Marx” filmi ve bir kritik denemesi

A. Serhat

Doğanın ve toplumların tarihinde-ki kimi periyotlar sıçramalı bir gelişim seyri izlerler. Doğal bilimler alanında bu sıçramalı gelişimin öncüleri kimlerdir dediğimizde ilk aklımıza gelenler, Galileo, Darwin ya da Einstein olur. Toplum bilminde ise Marx ve Engels'tir. Onlar düşün dünyasındaki çok da uzun sayılamayacak süredeki yoldaşlıklarında bir devrim yaratmışlardır. Alman idealizminin karşısına materyalist toplum felsefesinin temel taşlarını koyarak, tarihin sınıf savaşımaları tarihi olduğunu dile getirmiş ve ütopyik sosyalizmden bilimsel sosyalizme geçişin bilimsel metodolojisini yaratmışlardır. Yaşadıkları tarihsel sürecin Hegelci felsefik atmosferine karşı inatla direnmeyi ve idealist toplumcu felsefenin sefaletini tarihin çöplüğüne atmayı başarmış ve nihayet düşün dünyasının, toprağıyla buluşmasını sağlamışlardır.

Marksizm teorisi, ne bilimsel bir önerme ne ütopyik bir dünya algısı ne de çok zeki iki insanın bir araya gelerek kurguladıkları fantastik çıkarımlardır. Marksizm, insanlık dünyasının hafızasından ve onun gelişim süreçlerinin toplamından süzülüp gelmiş bütün deneyimlerinin bugünü ve geleceği nasıl etkileyeceğinin tarihsel materyalizminden ve günümüz dünyasının en modern sınıfı olarak işçi sınıfının tarihsel rolüne ilişkin diyalektik düşünceden oluşur.

Pratik politik anlamda 19. yüzyıldaki Marksizm'in görünürlüğü, bir parça Paris Komünü süreci dışında tutulursa, çok fazla değildir. Gerçek anlamda sınıflar mücadelesindeki görünürlüğü ve kazanımları ancak 20. yüzyılın ilk çeyreğinde gerçekleşebilir. Bunun en somut örnekleri Bebel'in yönetimindeki Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin gelişim seyri ve 1917 Büyük Ekim Devrimi'dir. Hiç şüphesiz Marksizm'in temellerini oluşturduğu sınıf teorisi olmasaydı ne Alman Sosyal Demokrat Partisi ne de Büyük Sovyet Devrimi olabilirdi. Tarihsel olgular arasındaki ilişki bilimsel marksist yöntem olmaksızın doğru anlaşılamayacağı gibi, sosyal devrim süreçlerinin hangi dinamiklerle nereye varabileceği ya da ne tür sonuçlar yaratacağı da bilinemez.

Bugün yaşadığımız kapitalist dünya düzeninin krizi ve yarattığı ya da yaratacağı kesin tehlikeler marksist teorinin güncelliğini ve insanlık dünyası için ne derece yaşamsal olduğunu bir kez daha göstermektedir. Kapitalizmin yaşadığı bunalım sadece iktisadi ögeler taşıyamakta, giderek siyasal bir karakter de

kazanarak daha yoğunluklu bir süreklilikle bir çöküşe doğru ilerlemektedir. Bu çöküşün farkındalığı insanları istemedi de olsa hem kapitalizmi yeniden anlamaya hem de çözüm yolları bulmak için marksist teoriye itiyor. En yeminli düşmanları bile şimdi “Marx okumanın zamanı” demek zorunda kalmış görünüyorlar. Ayrıca harıl harıl okuduklarından da hiç kimsenin şüphesi olmasın. Öyle ki iş okumakla da kalmıyor. Marx ve eseri, beyazperdenin konusu ve onun üzerinden en “değme” sinema eleştirmenlerinin de gündemini, istemeden de olsa, işgal etmiş bulunuyor.

Yönetmenliğini Haitili Raoul Peck'in yaptığı, senaryosunu Fransız Pascal Bonitzer'in yazdığı “Genç Karl Marx” filmi yakın zamanda üç dilde (Almanca, Fransızca ve İngilizce olarak) seyirciyle buluştu. Filmin Yönetmeni Raoul Peck ABD, Fransa ve Almanya'da sinema eğitimi almış başarılı bir sinemacı. Öğrencilik yıllarında dönemin sol hareketlerine yakın durduğu ve oradan etkilendiği ve bu etkinin sinemasına bir biçimiyle sirayet ettiği de tartışmasız bir olgu. Sinema dünyasına, 1961 yılında bir Amerikan darbesiyle öldürülen Kongo Demokratik Cumhuriyeti'nin ilk siyah başbakanı olan Patrice Lumumba'yı konu edinen, 1992 yapımı “Peygamberlerin Ölümü” adlı belgesel filmle adım atmıştır.

Uluslararası festivallerde birçok ödül alan yönetmenin, küçük burjuva aydın kimliğinin yarattığı yetersizlikten midir yoksa bilinçli bir tutum mudur bilinmez,

“Genç Karl Marx” filminde bazı can alıcı sorunlarda tarihsel gerçekleri ucuzundan tiye aldığı ve küçümsediği de gözlerden kaçmıyor. Daha en başından filmin “Genç Karl Marx” diye adlandırılması bir ayrıma doğru gideceğini ve Marx'ı ikiye böldüğünü anlatıyor. Yönetmenin ve senaristin bu ayrımı, akıllara Fransız felsefecisi Althusser'i getirmekte ve onun felsefik okumalarına da kısaca değinilmesini gerektirmektedir. Kuşkusuz burada uzun uzun Althusser'in hayat hikayesini anlatacak değiliz; yalnız onun Katolik kilisesi ile Komünist Partisi arasındaki gerginliklerine, Marx'ı yeniden okumak adına onu gençlik ve olgunluk dönemleri diye ikiye ayırmasına, bu arada karısını öldürdüğü halde deliliğine inanılarak ceza almamasına değinerek geçmiş olalım. Althusser'in, Fransız gençliği üzerindeki politik etkisi daha çok 1960'lı ve '70'li yıllarda görülür. Ne tesadüftür ki yönetmenimiz ve senaristimiz bu aynı dönemde Paris'tedirler ve üniversite gençlik hareketinin çok içinde olmasalar da kıyısında bir yerlerde oldukları ve etkilendikleri hayat hikayelerinden anlaşılmaktadır. Filmdeki Marx ayrımının tarihsel kökenini buradan aldıkları ve Althusser'den etkilendikleri çok kesin. Filmdeki bazı sahnelerin çok itinasız bir şekilde çekilmiş olması ve zaman dilimi olarak 1843 ile 1848 arası bir tarihsel mekana denk geliyor olması bu iddiamızı daha da pekiştirmektedir.

Film, zaman ve mekan darlığı mıdır yoksa bilinçli bir tercih midir bilinmez,

Karl Marx'ın şef redaktör olarak çalıştığı Ren gazetesinin (Rheinischen Zeitung) yasaklandığı 1843 yılının Mart ayını başlangıç alır ve Komünist Manifesto'nun yazımının bitiriliş tarihi olan 1847'nin sonuyla biter. Filmde Marx ve eşi Jenny von Westphalen ile Engels ve eşi Mary Burns arasındaki ilişkinin detaylı bir anlatımının da yapıldığını söyleyebiliriz. Ren gazetesinin yasaklanmasına karşı Marx'ın aldığı devrimci duruş ve dönemin genç Hegelcileriyle yürüttüğü tartışma iyi bir oyunculukla sahnelenmiş. Engels'in 1845 yılında yayınlanan “İngiltere'de Emekçi Sınıfının Durumu” adlı eserinin öncesinde Mary Burns'ün bu konuda materyal bulmak için nasıl çabaladığı ve yaşadığı dönemin zorlukları da filmin etkileyici bölümlerindendir. Ayrıca filmin yan rollerinde Proudhon ve Scheer'in olması kurguyu güçlendiren bir başka önemli ayrıntı olarak karşımıza çıkmaktadır. Kaliteli oyunculuk ve sürükleyici anlatımı, sinematolojik açıdan filme seyirlik bir kimlik kazandırmıştır. Kuşkusuz bu, film adına pozitif bir durumdur ve anlattığı tarihsel dönemi iyi canlandıran oyuncuların varlığı da belirtilmesi gereken ek bir faktördür.

Ne var ki filmde kategorik olarak bir yanlış tarihi sıralama yapıldığını belirtmek gerekiyor. Marx ve Engels'i Berlin'de (Köln olması gerekiyor) tanıştıran senaristimiz ya da yönetmenimiz, onları aynı gün Paris'te küçücük bir ev atmosferinde satranç oynayıp alkol içerken Arnold Ruges'le “tanıştırmayı” da başarabil-

mekte. Bir parça tarih bilgisi olanlar 19. yüzyılda Berlin-Paris yolculuğunun aynı gün içinde yapılamayacağını çok iyi bilir ama gelin görün ki yönetmenimiz bunu çok önemsememiş ve aynı günün içinde Marx ve Engels'i hem Berlin'de hem de Paris'te göstermekte bir sakınca görmemiştir. Seyircinin cehaletine olan güven ve olasılık bazı sahnelerde neredeyse tav yapmıştır. Filmdeki en irite edici sahneyi Marx ve Engels'in Paris sokaklarında aldıkları aşırı alkolün etkisiyle dolaşırken aralarında geçen diyalog oluşturmaktadır diyebiliriz. Söz konusu sahnede Marx Engels'e dönerek; *"Biliyor musun sanırım anladım: Şu ana dek bütün filozoflar dünyayı yorumlamaya çalıştılar ama önemli olan onu değiştirebilmektir"* diyor. Film toplamında izlenmeyi hak eden bir film olsa da bu sahnenin çok ucuz kaçtığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Hegel ve Feuerbach'ın tezlerine karşı söylenmiş bu veciz sözün, aşırı alkol almış güya "serseri" gibi dolaşan bir diyalogla karikatürize edilmesi, filmin en kötü sahnelerinden birini oluşturmuştur.

Filmin son bölümünü daha çok Marx ve Engels'in uluslararası bir işçi partisinin kurulması için yürüttükleri çalışmalar, Proudhon ve Weitling ile tartışmaları oluşturmaktadır. Proudhon'un yayınladığı "Sefaletin Felsefesi" adlı çalışması, Marx "Felsefenin Sefaleti" ile cevap verir. Yine Weitling ile yürüttükleri tartışmalarda, Marx ve Engels'in Weitling'i işçi sınıfının bilimsel bir teoriye ihtiyacı olduğuna ve sınıfın teorisi olmaksızın işçi sınıfının silahlı ve hiçbir şey olacağına ikna etmeye çalışmalarına, fakat başarılı olamadıklarına tanıklık ediyoruz. Son sahnelerde *Komünist Manifesto* üzerine hummalı bir çalışma yürüten Marx, Engels ve Jenny'nin görüntüleri eşliğinde "Dünyanın bütün işçileri birleşiniz" sözü

(ki manifestonun özü özetidir), "Bütün insanlar kardeşler" diye değiştirilerek, filmdeki ikinci en kötü ve skandal sahne çekilmiştir.

Filmin sonunda Bob Dylan'a ait müzik eşliğinde 20. yüzyılda yeryüzünde yaşanan felaket görüntüleri, protestolar, Che Guevara, Patrice Lumumba ve Occupy hareketinden sahnelere yer verilirken, özellikle büyük Ekim Devrimi'nden tek bir görüntünün olmayışı, senaristin "unutkanlığından" olsa gerek.

Bütün kusurlarına rağmen bu filmin çok farklı dillerde ve bilindik sinema salonlarında gösterime girmiş olması özellikle genç kuşaklar adına sevindirici bir gelişmedir. Onları Marksizm'i okumaya ve araştırmaya bir şekilde teşvik edeceği kesin. En azından filmi seyretme şansı bulanlar için bu böyle. Dildeki ağırlık, anlatımı ve anlaşılmayı biraz zorlasa da usta oyunculuk ve içerikteki sürükleyici-

lik filmin toplamına iyi yedirilmiş.

Filmin gösterime girmesi, burjuva sinema eleştirmenleri tarafından büyük bir hissimla saldırıya uğramasına da vesile oldu. Aslında bunu da negatif anlamda reklam adına filmin başarı hanesine yazabiliriz. Filmin baştan sona bir Marksizm güzelleme olduğu iddia eden "Frankfurter Allgemeine"dan Peter Körte, "Welt" gazetesinden Alan Posaner, "Augsburger Allgemeine Zeitung"dan Andre Wesche ve Sascha Westphal, birer eleştiriden çok, filme (tabii ki onun üzerinden Marksizm'e) hakarete sınır tanımadılar. Wesche, "Küstah Devrimci Marx" diyerek, eleştiriden çok bir varoş ağızla yazarak, "70 yıllık bir Sovyet deneyiminin başarısızlığı"ni ön plana çıkarıp, filmin "tam bir komünizm propagandasından ibaret olduğu"nu dile getirmektedir. Posaner ise bir Iraklı taksi şoförünün film hakkındaki düşüncelerini

ön plana çıkararak, filmin başarısızlığına ve Sovyet propagandası olduğuna dikkat çekmektedir. Posaner'in Iraklı taksi şoförü göndermesi ve yaptığı ironi, alışlagelmiş Avrupa aydınındaki Marksizm düşmanlığını ve yabancı düşmanı ruh halini ele vermektedir.

Muhtemeldir ki bu kötü ağızların, tersinden filme bir cazibe kattığı da söylenebilir. Çünkü son ölçümlerde orta derecede seyredilen filmler kategorisi içindeydi.

Son olarak yeniden vurgulayalım ki film bütün kusurlarına rağmen, en başta işlediği konu olmak üzere ve de içinden geçtiğimiz tarihsel süreçte Marksizm'in canlı tartışmalara konu olacağı bilinciyle iki kez seyredilmeyi hak eden bir çalışma. Ayrıca unutulmaması gereken bir başka önemli gerçek de o büyük dehanın bunlara daha çok film çektireceğidir.

"Kararmasın yeter ki, sol memenin altındaki cevahir!"

burjuva davranışlar işte...

Hatta bazıları var ki, "nedir sorun?" dediğinde, "Bir şeyleri aşmak/değiştirmek gerekir" diye başlar söze. Oysa ki böyle bir derterleri yoktur. Verdikleri cevaplar, devrimci olan ne varsa yitirilmiş olduğunu gösteriyor çoğu zaman. Zira düzen içiliğin, ama bir de kendine toz konduramamanın radikal görünümü "gerekçeleriyle" karşılaşsınız. Hele bir de ağızları laf yapıyorsa işte o zaman sarf edilen her kelimenin altındaki gerçekleri anlayan biraz zaman alır...

Son birkaç yıl içinde yaşadıklarımız bizim lafazanlarımızı da derinden etkiledi. Düzenle ne kadar bütünleştiklerini bir gecede gördük. 7 Haziran geçti, devletin baskı ve saldırıları arttı. Kendisi geride durdu, mücadele edenlerin neden

daha çok mücadele etmediğini sorguladı, eleştirdi. Kendisi ise yurtdışına kaçma sendromuna tutuldu. "Bu karanlığın aydınlığa kavuşması için karınca karınca bizim de bir katkımız olsun" deme ihtiyacı bile duymadılar. Tam bu sendrom atlatıldı derken 15 Temmuz'da daha da derinine tutuldular. Yolunu bulan şimdi başka diyarlarda. Yarın kazanıldığında belki de gelecekler ve onca isimsiz kahramanın emeği üzerinden yükselmek için, itibarlarını arttırmak için ellerinden geleni arkalarına koymayacaklar. Yolunu bulamayanlar ise, solcu gözüküp hareketsiz kalmaya devam edecekler...

Geçtiğimiz cumartesi günü Bakırköy'de direniş çadırı epey hareketliydi. Düzenin o ya da bu uygulamasından rahatsız olan yüzlerce insan geldi, dire-

nişçileri selamladı. Bunların büyük bir kısmı Marksist düşünceye yabancı, hatta hiç tanımayan insanlardı. Bir de devrimci mücadele içinden gelmiş olanlar vardı. Bunlardan bir tanesi gözümüze çarptı. Kendisi zamanında "keskin" devrimcilik yapmış, şimdilerde ise günlük çıkan bir sol gazetede çalışıyor. Direniş çadırını gördüğünde yolunu değiştirdi ve bir selamı bile direnişçilere çok gördü. Kaygısı, tasası neydi bilemeyiz ama, bir selamı esirgememesini gerektirecek kadar içi kararmış olsa gerek...

Bunları bir yana bırakalım, ne olsun olsun insanlığın ve tüm canlı hayatın kurtuluşu için mücadele edenler kazanacak. Ama bu sefer birileri emeğin kurtuluşu mücadelesinin öznesi, emekçisi ve bedel ödeyen olanların karşısında dik duramayacaklar.

Başı dik olanın, zulme karşı duranın, bedel ödemekten korkmayanın sol memesinin altındaki cevahir her geçen gün daha çok aydınlık saçacak!

E. DUMAN

Her gün artan baskı ve saldırılarla karşı karşıyayız. Bu zulüm, bu baskı, bu karanlık elbet bir gün son bulacak. Aydınlık günlerin onurunu taşıyanlar olacak elbette, karanlığın utancını taşıyanlar da. Bir de hak etmedikleri onuru taşımak için canhıraş yarışanlar...

Öyle ki, ortalık süt limanken en yüksek perdeden mücadele nutku çekip, elini taşın altına koymaya gelince geri duranlar; yarın mücadele edenlerden daha çok mücadele "anıları" anlatacaklar.

Dün birlikte, yoldaşça mücadele ettiklerimizden birçoğu bugün belki bu mücadelede değiller. Bir kısmı mücadele edenlerin hakkını teslim ederek, kendi zayıflıklarını görerek kenarda duruyorlar. Belki kavganın ortasında değiller ama engel de değiller...

Öyleleri var ki, ne kavganın içinde, ne de kendilerine toz konduruyorlar. Onlara göre hep suçlu, haksız, yanlışlar var. Bir de anlatsalar bu suçu, haksızlığı, yanlışlığı gam yemeyeceğiz. Tipik küçük

**Faşist tek adam diktasına da
ücretli kölelik düzenine de HAYIR!**

**Yaşasın sosyalist
işçi-emekçi
cumhuriyeti!**

Paul Ordner